

De Krachtige Ontsnapping

Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Blijkbaar was er een misverstand ontstaan en Lara kreeg nieuwe aanwijzingen om naar

een stad te vliegen in Japan. Eén van de mannen van het bedrijf was plotseling overleden dus hij kon er niet zijn om haar op te pikken in China. Als Lara's vliegtuig de Okinawa Eilanden heeft bereikt, word ze in Naha begroet door een Japanse man. Lara loopt naar hem toe, met haar enige bagage in handen haar nieuwe rugzak. Ze miste nog steeds haar oude, en was er helemaal kapot van toen de honden het hadden terug gepikt in Praag.

Na het buigen van zijn hoofd begroet de man haar met een warme handdruk. 'Welkom Lara! Mijn naam is Kisho en ik ben hier om je naar het hoofdkwartier van het bedrijf te brengen. Deze heren,' zei hij terwijl hij naar twee mannen wijst, 'zullen je persoonlijke lijfwachten worden nu je hier bent, en zullen continue over je waken.'

'Lijfwachten?' Lara doet een wenkbrauw omhoog.

'Wacht nou maar af,' antwoordde hij, 'stap nu maar alstublieft in de limousine praten we daar verder.'

Lara deed wat haar opgedragen werd, maar weigerde haar rugzak aan één van de lijfwachten te geven als ze instapt. Ze hoopt dat dit geen luizenbaantje word, tenminste niet voor de hele tijd.

Na een rit van ongeveer tien minuten stilte draait Kisho zich om naar Lara, en vraagt, 'Hoe was je vlucht? Ons excuses dat je er nog eentje moest nemen.'

'Het ging wel,' antwoordde ze, 'ik heb mezelf onderweg volgepropt met gelukskoekjes!'

Het was bijna avondeten als de groep op het terrein arriveert. Lara was deels door het gebouw begeleid totdat ze aankomen bij haar bestemde kamer. Kisho haalt een pas door de detector dat de deur open deed gaan. Zodra ze binnen zijn, nemen de lijfwachten buiten hun positie in.

‘Hier is waar je zult eten en slapen zolang je hier bij ons bent,’ zei Kisho.

Lara liep langzaam de kamer rond. Het was niet erg groot maar het was voldoende, dacht ze, voor de tijdsduur dat zij hier zou blijven. Er was een bank, een kleine koelkast en een paar dressoirs. Een kleine slaapkamer verbond met de grote kamer die net groot genoeg was voor een twee persoonsbed. Wat ook aan de grote kamer verbond, was een kleine badkamer.

‘Ik zal je nu verder met rust laten, Lara. Morgen word het een lange dag en, je zult alle slaap nodig hebben. In de ochtend zul je worden gebracht naar waar je nodig bent.’

Lara wenst Kisho welterusten en sluit de deur. Net als ze zich omdraait, herinnerd Lara zich dat ze nog niks gegeten heeft, dus trekt ze aan de deurendel - maar het wilt niet open gaan. Lara klopt met haar hand op de deur.

‘Hallo? Is daar iemand?’

Geen antwoord

‘Kisho? Ben je er nog?’

Stilte.

Lara zucht en haalt dan haar schouders op. Gelukkig had ze vooruit gepland, en had wat eten in haar rugzak gestopt. Lara ging naar de slaapkamer en leegde de inhoud van haar rugzak op het bed. Ze vouwt de brief open die ze van het bedrijf had gekregen en herleest het nogmaals, knabbelend op wat snacks. Het bedrijf, Naha Incorporated, wilde dat Lara wat uitrusting uitprobeerde in hun voorziening. Ze had niet erg veel informatie gekregen maar besloot toch maar te komen om te zien waar ze mee bezig waren. Nadat ze klaar was met

eten, merkte Lara een witte enveloppe op in haar rugzak. Het was een brief van Winston geschreven in nette handschrift.

Lieve Lara,

Het spijt mij verschrikkelijk dat ik je vertrek niet kon bijwonen zoals ik gepland had. Maar ik was druk aan het werk met de Quad en was de tijd helemaal vergeten. Gelukkig, was er een stewardess die me wilde helpen en gleed je deze brief in handen. Ik had de quad een klein beetje meer kracht gegeven en weet maar al te goed dat je er blij om zult zijn. Je hoeft niet langer meer hard te werken om over de omheining te komen, maar ik teken een grens – geen racen over het dak!

Ach ja, ik weet het, ik ratel maar door – maar ik hoop echt dat je een plezierige tijd zult hebben hier. Ik heb je een kleinigheidje achtergelaten waar je veel aan zult hebben tijdens je reis. Het zit verstopt in je rechterzool van je laars. Ik heb mezelf beloofd niet op je quad te rijden...tenminste niet op hoge snelheid!

Ik kan niet wachten op je terugkomst.

Voor altijd trouw,

Winston

Lara glimlacht en doet de brief terug in haar rugzak. Ze had echt gewild dat ze meer tijd met hem kon doorbrengen. *Misschien kan ik hem meenemen op mijn volgende trip*, dacht ze. Lara bukt om haar laarzen uit te trekken als ineens de lichten uitgaan. Was het een stroomstoring? Lara ging op tast de slaapkamer uit naar de grote kamer. De koelkast zat zachtjes te zoemen en een kleine nachtlamp was aan in de badkamer. Ze voelde langs de muur op zoek naar een

lichtschakelaar maar kon er geen één vinden.

‘Weer vergeten om gloeistaven in te pakken,’ zuchtte ze. ‘Ik moet *echt* beginnen een wat neem ik mee lijst te maken!’ En op dat moment, flikkeren de lichten weer aan en werd er op Lara’s deur geklopt. ‘Kom binnen,’ riep ze.

Kisho loopt naar binnen en doet de deur achter zich dicht. ‘We hebben op dit moment te maken met wat kleine storing probleempjes, Lara. Voordat de stroom weer uitvalt heb ik wat dingen die ik je wil geven.’ Hij ging op de bank zitten en opent een zwarte lappenzak, wat een zwarte jumpsuit met laarzen onthulde.

‘Super!’ Riep Lara van opwinding.

Kisho glimlacht en grijpt weer in de zak en haalt er een paar zwarte motor handschoenen uit. ‘Ik hoop dat je hier wat aan hebt?’

Lara knikt, ‘Eén van mijn favoriete uniformen.’

‘Je word verwacht deze te dragen zolang je ons helpt. Het pak is ontworpen om weerstand te bieden tegen hoge elektrische golven en hitte. Het is ook eens waterdicht en kan als vervanging dienen als een wetsuit.’

‘Het lijkt wel alsof je de mijne oud wilt noemen,’ grapte Lara.

‘Het restant van de uitrusting zal morgen voor gezorgd worden. Als je iets nodig hebt tijdens de nacht, kun je de intercom naast de deur gebruiken.’

Lara zegt welterusten en Kisho verlaat de kamer. Ze kon niet wachten wat voor doel de jumpsuit zou spelen de volgende dag...

Het was zes uur ’s ochtends als er iemand op de deur klopt. Lara was in een diepe slaap en werd niet wakker. Ze openden de deur en liepen naar de slaapkamer. Lara draaide in haar slaap en word even later wakker wanneer er een paar handen aan haar arm begonnen te

schudden. Langzaam opent ze haar ogen en glimlacht als ze ziet wie er voor haar staat.

‘Zip!’ riep ze uit.

‘Hey meid! Tijd om de bloemetjes buiten te zetten – kom uit het bed met je harde kont!’

Lara gaapt en glijdt langzaam onder de dekens vandaan.

‘Hoe is het met je meid?’

‘Goed!’ antwoordde ze, ‘het is lang geleden dat wij elkaar voor het laatst zagen. Waar heb jij uitgehangen?’

Zip gooit zich op de bank als Lara naar de badkamer loopt om zich om te kleden. ‘Ik heb zitten werken aan wat nieuwe beveiligingsapparaten en heb wat nieuwe systemen gekraakt. Ik had je laatste brief vorige week nog binnen gekregen – ik *wist* gewoon dat je in contact zou blijven na onze laatste avontuur!’

Lara lacht zodra ze de badkamer uit komt lopen gekleed in haar jumpsuit. ‘Alleen maar omdat ik me anders schuldig zou voelen,’ grapte ze.

Zip rolt zijn ogen. ‘Ik wist dat je niet sterk genoeg was om weerstand te bieden tegen mijn *charmante* persoonlijkheid.’

Lara schud haar hoofd als ze een appel uit de kleine koelkast pakt. ‘En wat brengt jou hier?’

‘Nou, Mr. Hotshot...’

‘...Kishio?’

‘Ja, ja die bedoel ik. *Kisho* belde mij op een ochtend op en vroeg of ik jou wilde vergezellen hier. Uiteraard twijfelde ik omdat ik mij jou en je chagrijnige houding herinnerde.

Lara gaf hem gelijk een vieze blik.

‘Ho maar! Doe rustig meisje.’

‘Jij was niet degene die rond rende om maar niet geraakt te worden,’ snauwde ze hem

terug.

Zip grijnsde. ‘We zullen zeker een hoop lol beleven.’

‘Dat zullen we zien,’ antwoordde Lara en doet net alsof ze een kogel op hem afvuurt.

Lara’s lijfwachten begeleidden hun allebei uit haar kamer en in de lift. Na een aantal gangen door gelopen te hebben worden ze naar een aardig grote conferentiezaal gebracht.

Kisho zat aan het hoofd van de ovale tafel met vele andere Japanse mannen die de rest van de tafel omcirkelden. De lijfwachten wezen de bestemde stoelen aan Lara en Zip en verlieten de kamer.

‘Dus het is eigenlijk vrij simpel,’ vervolgde Kisho. ‘Lara doet al het rondrennen terwijl jij haar de aanwijzingen geeft, waarschuw haar de gevaren en hack allerlei beveiligingssystemen.’

‘Wat zullen we nou krijgen!’ riep Zip uit. ‘Waarom krijgt *zij* al het leuke voor geschoteld?’ Lara rolt met haar ogen. ‘En ik neem aan dat je het maar al te geweldig vind om alle op tijd gerichte sprinten en stunts te doen zonder enige ledematen te verliezen?’

Zip deed zijn handen voor zich omhoog. ‘Ok, ok – jij wint. Ik zou maar beter goed luisteren of ik zal niet meer de aardige jongen uithangen.’

Kisho moest lachen. ‘Jullie twee vormen een bijzondere duo. Ok, we hebben alles besproken en zijn klaar om te gaan. Masa hier zal jullie een basis diagram laten zien van de eerste verdieping. Veel geluk, ik wacht met ongeduld op jullie resultaten.’ Hij verliet de kamer met de rest behalve Masa die achterbleef.

Nadat Lara en Zip de schets van de verdieping hadden bekeken, werden ze naar een kamer vol met artillerie gebracht. Lara grijnst als ze ziet hoe vol de kamer was gevuld.

‘Hey meid, je lijkt wel een klein kind in een snoepwinkel!’ riep Zip.

Masa overhandigde Lara een Heckler and Koch assault geweer. ‘Ik geloof dat dit een oude favoriet is?’ Lara nam het geweer aan en knikte. ‘Het is lang geleden sinds ik deze in mijn handen heb gehad. Het voelt geweldig!’

Masa haalt een koptelefoon van een rek aan de muur. ‘Dit zal het meest nuttige voor je zijn. Het is uitgerust met een mini-com zodat je kunt communiceren met Zip.

‘Ja meid! We kunnen elkaars oren af praten’ riep Zip uit.

Lara rolt met haar ogen. ‘Zit er ook een zwijg knop op zodat ik hem zijn kop kan laten houden?’ grapte ze.

‘Misschien in de volgende versie,’ grijnsde Masa. Daarna, geeft hij Lara een gave zonnebril. ‘Er zijn twee standen waar je ze op kunt zetten. Infrarood om onzichtbare lasers te spotten, en een andere die ik graag de groene gas stand noem. Dit word gebruikt om giftig gas te zien of flinke hoeveelheden carbon monoxide dat misschien in een paar kamers zit. Er is ook nog een optie voor nachtvisie.’

‘Gaaf,’ antwoordde ze, ‘de stijl is leuk.’

‘En nu Zip. Hij zal worden gestationeerd in een afgezonderde kamer met een eigen koptelefoon waar hij met je kan communiceren. Hij zal ook uitgerust worden met monitoren en een gloednieuwe systeem apparaat waarmee je iemand kan volgen. Lara, bij jou hebben we zo’n apparaat in je jumpsuit geplaatst.’

‘Krijg ik ook één van die leuke draaiende bureaustoelen?’ vroeg Zip enthousiast.

‘Met armleuningen en een ingebouwde voeten verwarmers,’ antwoordde Masa.

‘Woe! *Nou* komen we ergens!’

‘Ok, dus je bent er helemaal klaar voor. Lara, wacht hier even. Er komt zo iemand die je zal brengen. Zip, volg mij – we gaan je even helemaal klaar maken.’

‘Later meid,’ zei Zip met een knipoog.

Lara zwaait hem tot ziens en wacht dan totdat één van de lijfwachten haar komt halen.

Hij hield een papieren zak in zijn hand die hij over haar hoofd gleed.

‘Hoor bij de regeling van het bedrijf. Je kunt niet zien waar we je naartoe brengen, maar maak je geen zorgen, het is niet zo ver.’ Hij hielp Lara met het klimmen in het karretje en reden weg door de gang.

Recht door tot ongeveer negen meter. Sla rechtsaf en ga een lift binnen. Lara was de route aan het leren zo goed als ze kon. Het was een gewoonte geworden, eentje dat haar meerdere malen het leven heeft gered. Naarmate ze rijden, zat Lara elke seconde zich druk te maken om de kaart.

Na ongeveer tien minuten, haalt Lara de papieren zak van haar hoofd. Ze stond pal voor een deur, met Masa aan haar zijde.

‘Hier is het waar je begint,’ zei hij, ‘behandel dit alsof het echt is. Deze simulator zal ons helpen te bepalen of we wel of niet de beveiliging moeten versterken. Als je enige mensen treft en ze zien jou, zullen ze schieten of aanvallen. Hun wapens bevatten geen losse flodders, dus verdedig jezelf zoals je altijd doet. Deze mensen dragen allemaal een speciaal ontworpen pantser dat ze zal beschermen tegen jou kogels. Afhankelijk van de afstand dat je schiet, zul je waarschijnlijk de mogelijkheid krijgen ze bewusteloos op de grond te gooien.

‘Waarom heb je besloten om geen losse flodders te gebruiken?’

‘Om het zo realistisch mogelijk te maken. Als er losse flodders in zaten was je minder voorzichtig dan als je niet op je hoede was.’

‘Klinkt logisch,’ antwoordde Lara terug, ‘en is er nog wat anders wat ik moet weten voordat ik begin?’

‘Onderweg zijn er drie verschillende controlepunten. Wanneer je voelt dat je genoeg hebt gehad of dat we willen dat je stopt met het proces en dat we nagaan wat je al gedaan hebt dan halen we je uit de simulator. De hele parcours zal je een paar dagen kosten om er door

heen te komen afhankelijk van hoe ver je komt. Als er een kleine advies is dat ik je mee mag geven, dan is het om goed op te letten op details en kijk altijd goed uit.'

'Komt voor elkaar,' antwoord Lara terug en flipt haar zonnebril naar beneden.

Lara stapt in een kleine conciërge kast en de deur achter haar gaat dicht. Ze deed haar mini-com aan en doet ondertussen haar holsters goed.

'Zip, ben je daar?'

'Hey meid! Aanwezig en klaar om te gaan. Allereerst, het leek mij een leuk idee om code namen te gebruiken dit keer. Wat denk jij?'

'Zolang je mij maar niet weer wiebelende tenen gaat noemen.'

'Geen probleem! Okay, ik ben Venijnige Kat en jij bent Duistere Ruby. Klinkt goed, hé?'

'Het zal allemaal wel, *Venijnige Kat*.'

Zip drukt een aantal toetsen in en typt een code in de computer. Er begon een kleine groene licht op het scherm te knipperen. 'Ok, ik heb je meisje. Het opsporingssysteem is aan en in werking.'

'Goed. Wat is de opdracht?'

'Manoeuvreer om het gebouw heen zonder enige alarmen af te laten gaan. Je bestemming is een kluis dat ergens binnen zit verstopt. Ben je er helemaal klaar voor?'

Lara gaf haar HK een kleine tap en knikte. 'We gaan ervoor.'

'Genoeg gekletst, waarom gaan ze nergens naartoe?' Vraagt Kisho. 'Ik moet weten of deze parcours afgerond kan worden.'

Masa gaf hem een warme drank. 'We hebben de absolute top ingehuurd om dit uit te proberen. Zelfs als ze het niet kunnen, we leren nog steeds van wat zij *kunnen* doen. Het is nu

gewoon een afwachtend spel.’

Lara verkent de kast waarin ze zat. Er was alleen maar die ene deur en daar was ze net naar binnen gekomen. Verschillende chemicaliën stonden op schappen en een emmer gevuld met sop was tegen de muur aangeduwd. Lara kijkt omhoog en ziet een rooster in het plafond. Ze klom op de zijkant van de schap, draait haar been om de zijkant heen als ze tegen het rooster begint te duwen. Nu dat uit de weg is geschoven, springt Lara omhoog en hijst zich omhoog in de kruipruimte. ‘Altijd twee dagen om van alles te doen,’ zei ze.

De ruimte waar ze in zat had kleine luchtgaten die net genoeg licht binnen lieten zodat Lara kon zien waar ze naartoe moest. Naarmate Lara door de opening vordert, was Zip druk bezig met het typen proberen om een plattegrond voor elkaar te krijgen van waar ze naartoe ging.

‘Ok, Duistere Ruby, luister goed. Drie meter verderop is nog een rooster. Jouw opties zijn om verder te gaan voor ongeveer dertig meter, of om door het rooster te gaan en jezelf in de lobby te laten vallen van deze plek.’

‘Wat stel je voor?’

‘Ik *wist* dat mijn superieure kennis jou zou interesseren. En dan is er nog natuurlijk mijn buitengewone wijsheid in...’

‘...Kunnen we niet een beetje opschieten?’ onderbrak Lara hem.

‘Ja, ja. Ik zeg dat je door het rooster moet. De opening daarachter heeft wat serieuze reparatie nodig en ik neem het als je niet in de stemming bent om enige verrassing bezoeken te brengen?’

‘Het word het rooster. Over.’ Lara kruipt laag en loert door de scheuren. Als ze er doorheen zou vallen zou ze recht in het midden van de lobby landen. Het probleem was alleen dat er een bureau recht tegenover zat met een receptionist.

‘Duistere Ruby, ben je daar.’

‘Ben er.’

‘Slecht nieuws. Ik kom er net achter dat er drie bewakingscamera’s vlakbij je waren.

Je zult deze voorzichtiger moeten timen. Als het goed is hoor je de eerste van waar je nu bent. Wacht totdat het helemaal naar rechts is gedraaid en laat je dan vallen. Je hebt dan ongeveer vijf seconden voordat het je weer ziet, drie seconden voordat camera nummer twee je ziet.’

‘En hoe zit het met de derde?’

‘Zolang je uit het zicht blijft van de eerste twee, zit je veilig. Nog genoeg tijd om nummer drie te ontwijken.’

‘Klinkt gemakkelijk.’

‘*Maar*, je hebt Ms. Mallotige typiste waar je nog voorbij moet. Ze is ongewapend maar is een vingerlengte verwijderd van de alarmknop. Laat je dat allemaal toe?’

‘Dat word een makkie. Over.’ Lara haalt voorzichtig het rooster weg en schuift het in de opening. Haar tenen rusten over de rand van het gat als ze naar beneden kijkt. Ze kon de van zij tot zij draaiende camera horen zoemen. Ze grijpt met haar vingers de rand vast en zette haar voeten stevig neer terwijl ze zich concentreert op de positie van de camera.

Lara rolt vooruit en laat zich door het gat vallen, en land mooi in een gehurkte houding. Zonder een enige adem te nemen rolt ze naar links achter een gepotte boom en dook laag tot de grond. Ze kon het zachte geklik van sleutels horen en de beweging van de tweede camera. Zonder enige tijd om na te denken, rent Lara vanachter de plant vandaan, laag kruipend over de vloer in een sluipende positie. De camera was maar een centimeter verwijderd om Lara te zien als ze snel op de grond valt, naar voren duikelt, zich snel omdraait en haar rug stevig tegen de bureau aan drukt.

Het geluid van typen vulde de kamer continue wat Lara de zekerheid gaf dat ze niet betrappt was. Na een snelle blik door de kamer zag Lara de derde camera. Het was in de hoek

van de kamer bevestigd en stond stil. Aangezien de bureau tegen de linker muur stond, was haar enige uitgang om er rechts omheen te gaan, recht in het zicht van de camera's.

Er moet toch een andere manier zijn om dit te doen, dacht ze. Heel langzaam doet ze haar rugzak af. Er moest iets zijn dat haar hiermee kon helpen. Na een minuut even in haar rugzak te hebben gekeken, was een gelukskoekje het enige item waar ze op kon komen. Lara zat een beetje in zichzelf te puzzelen als waar ze het voor kon gebruiken als haar oog iets opvangt. Aan het voorste gedeelte van de lobby was een kleine fontein. Een grijns verschijnt op haar gezicht als ze precies richt en het koekje gooit, zo hard als ze kon.

Het koekje zeilde door de lucht en kwam in de binnenkant van de fonteinkom terecht. Het maakte een luid genoeg *rinkel!* om de receptioniste te laten stoppen met typen. Lara houdt haar adem in en blijft roerloos stil zitten. Even later gaat het getik weer verder en Lara zucht van opluchting. Dan ineens, eechoot er een luide plons door de kamer heen.

'Mijn lieve God!' riep de vrouw uit. 'De fontein! Het stroomt over!'

Lara hoorde dat ze de telefoon oppakt en als een gek een nummer intikt.

'Kom snel! De waterfontein is aan het overstromen!'

Lara wacht geduldig af totdat ze een aantal rennende voetstappen naar de kamer hoort komen. De receptioniste rent samen met een paar mannen naar de fontein. Ze stond met haar armen te zwaaien en tegen ze te schreeuwen om het water af te sluiten. Het was nu of nooit. Lara stond snel op, drukt zich van de grond af en doet een achterwaartse salto over de balie. Ze viel gelijk op de grond en kroop zo snel als ze kon over de vloer de kamer uit.

Zodra Lara het om de hoek heeft gered verborg ze zich gelijk achter een bank dat in de gang stond. Ze zat tussen twee gepotte planten gescholen dat aan iedere kant stond.

'Venijnige Kat, hoor je me?'

'Ik hoor je meid. Dat waren nog eens fantastische bewegingen die je daar uithaalde.

Goed werk met je afleiding ook, je zit er lekker in vandaag!'

Lara doet haar hand over de microfoon en sprak zachtjes. ‘Ik kan hier niet al te lang blijven, ik word nog betrappt zo. Waar nu naartoe?’

‘Er zijn een aantal liften recht door deze gang. Je zult dan langs een paar kamers heen moeten dus je moet vlug zijn.’

‘Ik heb geen tijd om bij een lift te gaan staan,’ antwoordde ze terug, ‘dan val ik een beetje op.’

‘Ik heb het onder controle. Ik zal één van de deuren voor je openen, en als ik zeg dat je moet gaan, ren je zo snel mogelijk naar binnen. Het sluit als je er naartoe rent dus doe er niet te lang over.’

‘Ik heb genoeg geoefend,’ antwoordde ze terug, ‘maak je geen zorgen.’

‘Ok wiebel tenen, de deuren zijn open. Drie, twee, één, REN!’

Lara schoot omhoog en deed een voorwaartse sprong over de bank. Ze leunt naar voren als ze op volle snelheid er naartoe sprint.

‘Hup Lara! Hup Lara!’ Zong Zip over de mini-com. ‘Hup meid hup!’

De deuren begonnen verderop dicht te gaan. Lara zetter er meer vaart achter en dook op de laatste seconde door de deuropening en gaan vlak daarna dicht.

‘Noem mij nog één keer *wiebel tenen* en ik blaas je kleine voeten warmer op!’

‘Nee! Alles behalve de warmer!’

‘Laatste kans,’ waarschuwde Lara.

‘Ok! Jij wint! Geen wiebel tenen meer voor jou.’

Lara glimlacht. ‘Dat is nog eens een brave jongen. Vertel mij nu maar welke verdieping ik moet nemen.’

‘Sorry meid, dit is iets wat je in je eentje moet uitzoeken.’

‘Ik begin dan wel bij de kelder. Over.’

‘Zie je daar beneden.’

De liftdeuren gingen open en Lara nam snel een kijkje om te zien of er iemand in de buurt was. Voor haar was een kleine gang, dat aan het einde naar rechts ging. Heel langzaam drukt Lara haar rug tegen de muur en ging stukje bij beetje verder. Wanneer ze de hoek heeft bereikt, kijkt ze erom heen hopen om een goede zicht te krijgen op het volgende gebied. Het leek erop alsof het een soort van magazijn was omdat er een aantal kratten waren, kartonnen dozen en schappen met verschillende elektrische spullen.

Met haar HK voor haar uit gericht, vervolgd Lara haar weg in de kamer. Gedimde lichten hingen boven wat een angstige gloed over de kratten deed gaan. Ze drukt op de praattoets op de mini-com en doet haar hand over de microfoon om te voorkomen dat haar stem door de hele kamer galmt.

‘Krijg je nog iets mee?’ fluistert ze.

‘Jazeker. Neem een kijkje naar de andere kant van de kamer – je zit vast.’

Drie lasers bewaken de uitgang. Elke straal ging omhoog tot de top van de dubbele deuren en dan recht naar beneden op de grond.

‘Dat valt nog best mee,’ gaf ze als commentaar, ‘hoef het alleen juist te timen – ik kan daar zonder problemen overheen springen.’

‘Niet zo snel meid. Doe je zonnebril eens aan. Er is nog een ongewilde bezoeker die zich zit te mengen met de slechteriken.’

Lara deed haar infrarood aan. Meteen, kwam er een vierde laser in het zicht. Het was twee keer zo dik als de andere lasers die de zaken iets ingewikkelder maken.

‘Nu wil ik graag zien hoe je *daar* overheen springt!’ lachte Zip.

‘Enig idee hoe je ze uit kunt zetten?’

‘Dat kan ik nog niet zeggen – probeer nog steeds wat codes uit.’

‘Geen probleem, ik ga dan in de tussentijd even wat rondkijken.’ Lara deed de infrarood uit en begon de kamer te verkennen. De enige geluiden die ze hoorde was het zachte

gesuis van de lichten en het gezoem van de lasers. Voorzichtig probeerde ze niet met haar laarzen over het cement te sloffen naarmate ze loopt.

Niets in het warenhuis leek tot interesse te wekken bij Lara, en een snelle zoektocht bevestigd dat ze alleen is. Lara hijst zichzelf omhoog op een krat en van daar weer op een andere. Naarmate ze hoger op komt, spoort haar oog iets op – een luchtopening boven een andere krat rekte zich uit in de muur. Lara hijst zich omhoog en doet een handstand op de volgende krat. Het voelde goed haar benen even uit te strekken en flipt dan achterover op de laatste. Ze loopt richting de luchtopening en neemt een kijkje naar binnen, door wat metalen spijlen.

‘Hier is niks bijzonders, Lara. Gewoon een luchtopening dat nergens naartoe leidt.’

Lara zucht en trapt zachtjes tegen de luchtopening. Eén van de metalen spijlen breekt af en viel in de luchtopening met een luide *rinkel!* Glimlachend, pakt ze het op en gaat weer naar beneden. Wanneer Lara een kamer in ging zag ze een beschadigde krat. Na het opnieuw te hebben gevonden, nam ze de metalen spijl en gebruikt het als een koevoet om zo het gebroken hout open te breken. Nadat het was weg gebroken, kijkt Lara naar binnen en grijnst. Vier werphaken lagen in de krat. Nu ze er zelf eentje heeft, begon Lara naar de lasers toe te lopen, en hoopt iets te vinden dat ze uit zal zetten.

‘Hey Lara, stop eens waar je bent.’

‘Heb je iets gevonden?’

‘Eén van de lasers ging daar straks even uit. Wat deed je zojuist?’

‘Je bedoelt wat deed *jij*? Ik liep er alleen maar naartoe.’

‘Ik deed anders ook niets. Neem maar even een kijkje jij.’

Lara draait zich om en kijkt voor een sensor dat misschien de laser heeft doen stoppen. Niets valt haar op totdat ze toevallig naar beneden kijkt. Een deel van de vloer was lichter gekleurd dan alle anderen. Lara loopt naar het deel toe, maar er gebeurde niks.

‘Ka-tjing! Je hebt het gevonden meid. Druk plaat – eentje dat de laser doet uitgaan.’

Lara kijkt over haar schouder, en ja hoor één van de lasers werd uitgeschakeld.

‘Denk je dat er meerdere zitten?’ vroeg Lara.

‘Daar moeten we maar op hopen, er is geen manier dat ik ze zelf kan uitschakelen.’

Lara loopt naar een nabijgelegen krat en begon het terug te trekken naar de druk plaat.

Als het eenmaal aanstaat, zoekt ze naar andere licht gekleurde delen op de vloer.

Na het succesvol vinden van twee andere platen, en er kratten erop gezet te hebben, werd Lara opgesteld met een ander probleem – ze kon de laatste niet vinden.

‘Weet je zeker dat er niet meer zijn?’ vroeg Zip.

‘Ja, ik heb twee keer gekeken en kan geen andere vinden.’

‘Weet je het echt zeker?’

‘Ik heb overal gezocht.’

‘Weet je het echt super...’

‘...Zip!’ riep Lara hardop, ‘Er zijn geen anderen!’

‘Ok, ok! Wilde er alleen maar zeker van zijn dat je er niet eentje misliep.’

‘En hoe zet ik de laatste uit?’

‘Geen idee – erger nog, ik denk niet dat het kan.’

‘Goeie manier om het van de leuke kant te bekijken,’ mopperde ze. Lara doet haar infrarood weer aan en kijkt naar de laser. Dan ineens, gaan alle lichten in de kamer uit. Lara duikt gelijk omlaag en grijpt naar haar HK.

‘WOEPS! Verkeerd knopje!’

Lara schudde haar hoofd en rolt haar ogen. ‘En daar werk ik mee.’ Ze doet haar wapen terug en zodra ze opstaat, ziet ze iets roodachtigs op de vloer. Het was een zacht rood licht vlakbij de ingang. Ze maakt haar weg er naartoe, voorzichtig om niet ergens tegenaan te stoten.

‘Ik kan de lichten bijna voor je aandoen meid.’

‘Nee, wacht – ik denk dat ik iets gevonden heb.’

Lara stond nu recht bovenop het rode licht. Drie kleine lasers werden zichtbaar door haar zonnebril onder de vloer.

‘Ok dan, meid! Goed gedaan!’

‘Wat?’

‘De laser – het is uitgeschakeld!’

Lara kijkt omhoog en zag dat de uitgang nu volledig veilig was. Ze rent dwars door de kamer, richting de deuren. Net als ze aankomt, verschijnt er een heldere rode licht voor haar neus. De laser was weer ingeschakeld, en zat maar een paar centimeters van haar gezicht verwijderd! Lara stopt onmiddellijk in haar sporen en drukt zichzelf naar achteren.

‘Woow meid. Je had jezelf bijna verbrand!’

‘Het zat vast aan een timer gekoppeld?’ hijgde ze uit.

‘Of anders moest je er een krat op zetten. Ga dat eens proberen, en ga nou nog niet terug rennen!’

Lara ging terug naar de mini lasers en duwde er een krat bovenop. Niks gebeurde echter met de laser.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

‘Oooh, ik weet het al. Het is geactiveerd op hitte. Ga daar eens eventjes terug staan.’

Lara duwt de krat opzij en ging op de plek staan. Onmiddellijk, ging de laser uit.

‘Ok, goed. Ga er nu eens af. Dit ding heeft zeker weten een timer...je hebt tien seconden voordat het weer aangaat.’

‘Dat is onmogelijk. Weet je zeker dat er geen manier is om het te omzeilen?’

‘Ben bang van niet – je zult je moeten haasten meid! Stel je maar voor dat er een achttien meter hoge, 225 kg zware monster achter je aan zit!’

‘Een beeld van jou is al voldoende.’

‘Ho maar, dat is niet erg...’

Lara kreeg niet de rest wat hij zei mee. Ze ging er als een haas vandoor en sprintte zo hard als nooit tevoren. Haar HK botste tegen haar rug als ze rent, met haar microfoon lichtjes schuddend voor haar mond.

Twee seconden. Ze zou het nooit op tijd gaan redden. Eén seconde. Lara laat zich op de grond vallen, en rolt dan over haar schouder. Ze land op haar rug en opent haar ogen. De laser zat nu recht boven haar, en ging haastig omlaag. Lara zwiept zich er net op tijd lenig overheen voordat ze volledig verbrand werd.

‘Poeh! Je maakte me goed bang zeg!’

‘Zoals ik al zei: onmogelijk.’ Lara lag nog even langer op de grond om op adem te komen. Haar hart bonsde nog steeds en beide benen zaten nog te tintelen. Dan ineens komt er een schaduw over Lara heen. Masa stond naast haar.

‘Geweldig werk, Lara!’

Langzaam staat ze op haar voeten en deed haar HK even goed op haar rug. ‘Het test wel echt je sprint bevoegdheid,’ lachte ze. Masa glimlacht en knikt. ‘Om maar met de deur in huis te vallen, die laatste laser was niet echt.’ Hij stak zijn arm uit en liet de laser er dwars doorheen gaan. ‘Die hebben we er gewoon voor de lol in gezet. Kan niet geloven dat je jezelf erdoor heen hebt gesleept – *erg* indrukwekkend.’

‘Ik heb me lesje inmiddels wel geleerd,’ antwoordde ze terug, met haar gedachte terug naar Egypte.

‘Dit is de eerste controlepunt. We halen je nu uit de simulator, dus voor vandaag ben je klaar.’

Lara werd terug gebracht naar haar kamer door één van de lijfwachten. Voordat ze naar binnen ging, nam Masa al haar uitrusting mee. Lara deed een pyjama aan dat voor haar

was klaar gelegd, en springt met wat eten op de bank. Ze kon niet geloven dat de laatste laser nep was. Lara was er weliswaar blij mee, dat ze het met succes had volbracht.

Ineens, komt er een klein scherm vanuit het plafond naar beneden. Lara kijkt aandachtig als er een afbeelding zich op het scherm laad. Zodra het klaar is, keek Kisho recht naar Lara.

‘Hallo daar’, zei hij.

‘Hoi Kisho, hoe gaat het ermee?’

‘Geweldig. Ik wilde even met je praten over hoe je het hebt afgebracht vandaag.

Iedereen was behoorlijk onder de indruk met je prestatie. Jij en Zip konden uitzonderlijk goed met elkaar samenwerken.’

‘Als hij zich gedraagt,’ lachte ze. ‘Nu we het toch over Zip hebben, kan ik hem zien?’

Kisho’s gezicht valt gelijk in een lege uitdrukking. ‘Onder geen enkele omstandigheden ben je bevoegd bezoekers te ontvangen in je kamer.’

‘Kan ik hem dan zien? Ik wil graag weer even bijkletsen.’

‘Ik ben bang dat dát ook niet mogelijk is.’

Lara fronst. Iets klopt hier niet.

‘Er zijn hier een aantal regels waar je je aan moet houden. Je bent niet toegestaan deze kamer te verlaten zonder begeleiding, of zonder toestemming van mij of Masa. Je gaat in de simulator je werk doen als wij dat zeggen, en zal slapen onder specifieke tijden. Contact met de buitenwereld wordt niet toegestaan. Je bent ook niet toegestaan contact op te nemen met Zip zolang je buiten de simulator bent.’

Lara sprong gelijk van de bank af, wat haar eten op de grond liet vallen.

‘Je kunt me maar beter zeggen wat er aan de hand is, nu meteen!’

‘Je lijkt wel boos, wat is er Lara?’

Lara doet haar handen op haar heupen, en loopt naar het scherm. ‘Je kunt me hier niet

vasthouden.’

Kisho grijnst. ‘Denk je dat? De laatste keer dat ik hier was, was *jij* degene aan de verkeerde kant van de dichte deur.’

Voor een ogenblik schuift Lara’s blik naar de deur. ‘Dus wat wil je dan dat ik eigenlijk doe?’

‘Dat je de simulatie af maakt. Als je het ons moeilijk gaat maken erover zullen er wat zware straffen ondergaan worden.’

‘Interessante manier om met je consultants om te gaan,’ antwoord ze, en krijgt gelijk een zure smaak in haar mond.

‘Nog één ding voordat ik ga. Als je braaf bent word je beloond, en krijg je misschien speciale vrijstellingen aangeboden. Dus ik stel het op prijs dat je meewerkt en zullen de dingen niet zo erg zijn als ze lijken.’ Nu dat gezegd was, ging het scherm uit en ging terug in het plafond.

Lara was in shock, en wist niet echt hoe ze moest reageren. Ze werd nu gewoon gevangen gehouden in het gebouw zonder enige contacten. Ze was gevangen in haar eigen kamer die werd bewaakt door haar zogenaamde ‘lijfwachters.’ Uiteraard had ze geen enkel soort wapen bij zich, en zag geen uitweg om uit de kamer te ontsnappen. De enige in- en uitgang was die ene deur. Op het moment was er niks dat ze kon doen. Als ze weer haar simulatie begint, moest Lara aan Zip vertellen wat er *echt* aan de hand was. Tot die tijd, moest ze het uithouden. Lara gaat terug naar de slaapkamer en lag de hele nacht wakker...

Kisho zat aan het hoofd van de tafel met voor zich de top werknemers van het bedrijf. Ze naderden het einde van de vergadering over Lara. Masa was op dat moment zijn mening aan het geven over de situatie.

‘Ik hoop niet dat ze ons problemen gaan opleveren. Niemand anders is zo goed als

haar. Ik ben bezorgd, hoewel ze misschien niet zo goed zal presteren als haar geen enige vorm van vrijheid word gegeven.'

'Onzin,' roept Kisho. 'Ze word altijd gedwongen met stressvolle situaties en weet zich er iedere keer doorheen te slaan.'

'We zullen haar voorzichtig in de gaten moeten houden. Als ze *wel* begint in te storten moeten we onmiddellijke actie ondernemen.'

Kisho bleef even stil voor een moment. Eindelijk, staat hij op en begint rond de tafel te lopen. 'Ik verzeker je dat ze op haar best is. In de tussentijd neem ik geen enkel risico. Niemand is toegestaan haar uit de kamer te laten tot de volgende simulatie.' Nu dat gezegd is, raapt hij wat papieren bij elkaar en verlaat haastig de kamer.

De volgende morgen word Lara met zware hoofdpijn wakker. Ze had niet goed geslapen, hoogstens twee uur. Ze was bezig manieren te vinden om te ontsnappen, maar Lara wist dat geen van allen zou gaan werken. Ze gooide haar benen over de rand van het bed en staat op. Een schok van pijn raakt haar slaap en houd ze zich stevig tegen de muur tot het wegebt. Na een vluchtige douche, staat Lara voor de spiegel in haar nieuwe kledij. Net naast de koelkast lag een parachute. Iemand had een zwarte broek en een grijze t-shirt gestuurd samen met een klein briefje. Het zei dat ze vandaag haar simulatie zou vervolgen, en het om tien uur 's morgens begint. Lara staat nog even langer voor de spiegel kijkend naar haar ogen. Twee donkerbruine ogen keken terug, met geen idee wat nog zou komen...

'Geen mooie jumpsuits of wapens vandaag?' vroeg Lara sarcastisch.

Masa gooit haar zwarte handschoenen toe. 'Eerst gaan we wat zweet creëren.'

Lara grijnst. 'Altijd het *fijnste* om de dag mee te beginnen.'

'Ik had nog niet gezegd hoeveel,' spotte hij terug.

Masa en Lara stonden buiten voor een jungle gym. Na het accepteren van een koele

drank van een andere werker, nam hij abrupt plaats in een liggende tuinstoel.

‘Klaar om te gaan Lara?’

‘Ik wacht op jou.’

‘Goed. Nou wil ik dat je om het hele bouwwerk manoeuvreert zonder de grond te raken of lange pauzes te nemen. Steeds als je het wel doet, beginnen we overnieuw totdat je het goed doet.’

‘Niet te comfortabel worden hè.’ Lara hijst zichzelf omhoog de ladder op. Als ze eenmaal boven is, nam ze een snelle blik naar het bouwwerk. De hele frame was gebouwd uit metaal. Een serie van sprongen, kruipen, zwaaien en klimmen lagen voor het geschiet.

‘Schiet eens op!’ riep Masa van beneden.

Lara rolt opzij op een kleine rand naast haar en springt dan naar voren naar een andere. Ze kon het haast met haar ogen dicht doen omdat het haar terugbracht naar de tedere herinneringen van haar heftige parcours thuis. Zonder enige moeite sprong ze van de ene rand naar de andere terwijl Masa van beneden af meekijkt.

Na een korte spurt, springt Lara naar voren, en grijpt zich vast aan een paal. Ze zwaait omhoog en draait er twee keer omheen, laat los en land dan op een ander platform. Lara bukt naar een hogere rand, springt dan omhoog om grip te krijgen op wat apenstangen. Ze komt er zonder problemen langs en valt in een kruiphouding op het eind. Lara neemt een commando kruippositie aan en vervolgd haar weg door n smalle tunnel...

Een kwartier later, had Lara het parcours succesvol volbracht. Langzaam komt ze van de ladder naar beneden en loopt terug naar Masa.

‘En al moe?’

‘Ben nog niet eens opgewarmd.’

‘Mooi, want mijn vriend Yukio hier gaat jou naar de volgende oefening brengen.

‘Veel plezier,’ grijnsde hij.

Met de lunch had Lara al vijf krachtige en veeleisende oefeningen volbracht. Haar t-shirt was doordrenkt met zweet en haar broek plakte aan haar benen. Ze leunt tegen een muur terwijl ze wacht op verdere instructies. Masa was er weer en had nog een snelle babbel met Yukoi voordat hij vlakbij Lara is.

‘Heb je al genoeg gehad?’ vroeg hij.

‘Zijn we klaar?’

Masa kijkt stralend en schudt zijn hoofd. ‘We hebben besloten om de simulatie uit te stellen tot later deze avond. Je wordt verzocht naar je kamer te gaan en daar uit te rusten totdat we klaar zijn voor je.’

‘Tot snel,’ glimlachte ze als ze terugkeert naar het gebouw...

Als Lara is teruggebracht naar haar kamer, pakt ze wat eten uit de koelkast en zakt in elkaar op de bank. Ze was doodop van de oefening, en dit was haar enige kans om te zitten. Lara schopt haar laarzen uit en vecht haar voorhoofd met de rug van haar hand. Ze wist dat ze nu moest rusten, vooral als ze een andere controlepunt wilde overleven in de simulatie. Twee minuten later, valt Lara’s hoofd op de kussen en haar lange vlecht viel losjes over de rand. Drie en een halfuur later, maakt een harde bons op de deur Lara wakker uit haar diepe slaap. Moe doet ze haar ogen open als er een onbekende figuur haar kamer binnen komt lopen. Een jongen, waarschijnlijk twintig jaar oud ongeveer duwde een grote schoonmaak kar naar binnen. Hij glimlacht naar Lara en reikt zijn hand uit.

‘Hallo Miss Croft, mijn naam is Matthew. Ik word verzocht uw kamer schoon te maken.’ Ze schudde zijn hand en bestudeerde even zijn ogen. ‘Werk je hier?’

Hij knikt. ‘Ja, Kisho...’

‘...ik heb hem zes jaar geleden aangenomen,’ onderbrak Kisho zodra hij de kamer in komt lopen. Matthew kijkt naar beneden.

‘Matthew zal jou kamer één keer per dag komen schoonmaken. Onder geen enkele omstandigheid mag hij jou de kamer uit laten. Hij komt binnen, maakt schoon, en gaat weer weg. Dat is zijn enige verzoek. Hij is hier niet om je gezelschap te houden. Duidelijk, Lara?’

‘Dan is het misschien handig als je hem laat beginnen.’

Kisho gromt en verlaat dan snel de kamer.

‘Jij weet wel heel goed hoe je met hem moet omgaan!’ riep Matthew uit.

‘Ik laat hem niet mij niet commanderen,’ antwoordde ze.

‘Laat het hem niet toe, wees er zeker van om sterk in je schoenen te staan of je zult hier nooit meer weggaan.’

Lara fronst. ‘Wat bedoel je, precies?’

‘Ik heb zo wat dingen meegekregen. Ze zijn niet *echt* van plan je te laten gaan totdat je hier klaar bent.’

‘Daar had ik al over nagedacht, want ze weten dat ik hiermee terug zal komen.’

Matthew knikt en loopt dan naar de koelkast. Lara zag dat hij een kleine handicap had met het lopen. Eén been draaide naar binnen wat hem een beetje deed huppelen als hij loopt.

Hij opent de koelkast en kijkt terug naar haar.

‘Je hebt zowat dit hele ding schoon gegeten! Je hebt geluk dat ik wat extra eten voor je heb mee gesmokkeld, ik denk dat ze dit maar eens in de zoveel dagen hervullen.’ Hij zette verschillende voedselpakketjes in de koelkast samen met een halve dozijn met waterflesjes.

‘Dank je wel,’ zei Lara, ‘dat waardeer ik erg.’

‘Ze zetten jou wel stevig aan het werk zeker? Al heb ik goede verslagen over je gehoord.’

‘Ik wil er zo snel mogelijk mee klaar zijn.’

Matthew ging naar de badkamer en verving de oude handdoeken voor een paar schone. Hij plaatste een nieuwe closetrol onder de gootsteen en vroeg of ze nog iets anders

nodig had.

‘Waarom werk je hier?’ vroeg ze. ‘Je lijkt Kisho niet zo te mogen, dus waarom blijven en hem *jou* te laten dwingen?’

Hij keek een beetje verrast door haar vraag. ‘Het is een baan.’ Hij ging stilletjes naar haar slaapkamer en begon de lakens te verschonen. Ondertussen, opende Lara een flesje met water en wreed haar voet waar een blaas begon te vormen...

Na een aantal uren zitten wachten in haar kamer, kwam Masa eindelijk naar binnen om haar op te halen om tien uur 's avonds. Nadat Lara zich in de jumpsuit had gehesen, bracht hij haar terug naar de simulator...

Na het verwijderen van de blinddoek, begon Lara haar omgeving te observeren. Ze was op precies dezelfde plek gezet waar ze het laatst van vertrok. Haar rugzak had dezelfde inhoud als daarvoor, inclusief de goederen die ze de vorige dag had opgepikt. Lara staat op en doet haar rugzak goed.

‘Venijnige Kat, hoor je mij?’

‘Hey meid! Ik hoor je. Hoe gaat het met je vandaag? Klaar om verder te gaan?’

‘Gaat wel goed. Er gebeuren wat vage dingen. Ik kan het je alleen nu niet vertellen.’

Lara herinnerde zich dat alle gesprekken in de gaten werden gehouden, dus moest ze een andere manier zien te vinden om te vertellen wat er *werkelijk* gaande was.

‘Ik heb het volgende deel van dit gebied bijna uitgetekend. Een klein beetje hacken en opsporen was alles wat nodig bleek.’

‘Super, laten we beginnen.’

Zip bekeek de plattegrond op zijn scherm. ‘Ok meid. Ik denk dat je wel weet wat je verderop moet doen. Doe je zonnebil maar aan voordat je *deze* gaat proberen.’

‘Begrepen. Over.’ Lara loopt door de gang totdat ze bij het einde is. Op de muur voor haar zat een ladder vastgespijkerd. Ze zet de infrarood aan, kijkt omhoog, en ziet zichzelf

kijken naar schichten *vol* met laserstralen. Sommige kwamen uit de ladder vandaan, anderen vanuit de muur daarachter.

‘Wat denk je Lara?’

Ze plaatste een voet op de onderste spijl en deed een diepe zucht. ‘Veel te makkelijk. Deze is hiervoor al *vele* malen gedaan.’

‘Neem de tijd, neem de tijd! We willen niet dat ze jou komen opscheppen als je verbrand word!’

Lara grijpt naar een andere spijl en hijst zichzelf de ladder op omhoog. Ze controleerde of haar HK goed zat, en begint te klimmen...

‘Kijk nou uit meid! Je zit er veel te dicht op!’

Lara keek naar de laser dat dertig centimeter boven haar hoofd zat. ‘Ik check alleen maar of het dit keer wel echt is.’ De hitte van de laser raakte hard Lara’s gezicht, en een klein laagje met zweet begon over haar gezicht te vormen. Ze klom een paar spijlen naar beneden, en dan na boven en achter haar gecheckt te hebben, maakt ze een achterwaartse salto van de ladder, draait zich midden in de lucht en grijpt naar een andere ladder achter haar. Heel voorzichtig maakt ze klein haar weg omhoog, en is extreem alert van de laser dat haar rug bedreigd.

Als ze eenmaal veilig is van de laser, verschijnt er een andere uit naar haar van bovenaf. Met dezelfde techniek die ze net gebruikte, maakt ze achterwaartse salto’s van ladder tot ladder totdat ze allemaal veilig waren.

‘Geweldig werk meid! Je bent het nog steeds niet verleerd. Als je nu even wilt wachten kijk ik even wat er hierna komt.’

Lara kijkt verder en zag dat de tunnel nog wel een eindje voor zich uit strekte. Zonder op Zip te wachten, kruipt ze naar voren richting een klein rooster in de zijkant. Lara flikt de infrarood uit en loert door het rooster. Het was lastig te zien wat er zich exact in de kamer

bevond aangezien een kleine flikkerende gloeilamp de enige lichtbron van de kamer was. Lara haalde haar koevoet erbij en begon het rooster los te kraken. Ze hing aan de rand, en laat zich dan zachtjes in de kamer vallen.

‘Ka-tjing! Je hebt de grote prijs gewonnen!’ Gilde Zip uit over de mini-com.

‘En wat is het?’

‘Een magazijnkamer. Kijk voorzichtig rond, en doe vooral geen moeite met de deur om eruit te komen. Het zit op slot en er is geen manier dat ik hem kan openen.’

Lara knijpt totdat haar ogen zich aan het duisternis hebben aangepast. Er waren allerlei schappen in de kamer die gevuld waren met eigenaardigheden en uiteindes. Lara hees zichzelf op één van de schappen en begon door zijn inhoud te snuffelen.

‘Hier is niks, Zip.’

‘Niks anders om nog door te snuffelen?’

‘Nee – deze kamer is leeg. Ik ga hier weg. Over.’ Lara springt en pakt de rand en trekt zichzelf omhoog de schacht in. Ongeveer zes meter verderop zat een ander rooster in de muur. Lara kijkt er doorheen en ziet een aardig grote, goed verlichte kamer. Het zat vol met computers, schermen, vreemd uitziende machines en ander technisch spul.

‘Kijk dit dan!’ riep Zip in opwinding. ‘Dit is goud waard! Nou, ga naar binnen!’

‘Wat zei je ook alweer? Als een kind in een snoepwinkel?’

‘Goed, goed. Vergeet wat ik eerder zei. Ik neem het terug. Ik denk dat dit overigens wel tot je voordeel zal werken als je *wel* deze kamer doorzoekt.’

‘Wat zeg je dan?’

‘Alsjeblieft?’

‘Wat zei je?’ plaagde Lara.

‘*Schoonheid* alsjeblieft?’

‘Dat is een brave jongen. Ik ga naar binnen – over.’ Lara breekt het rooster open en

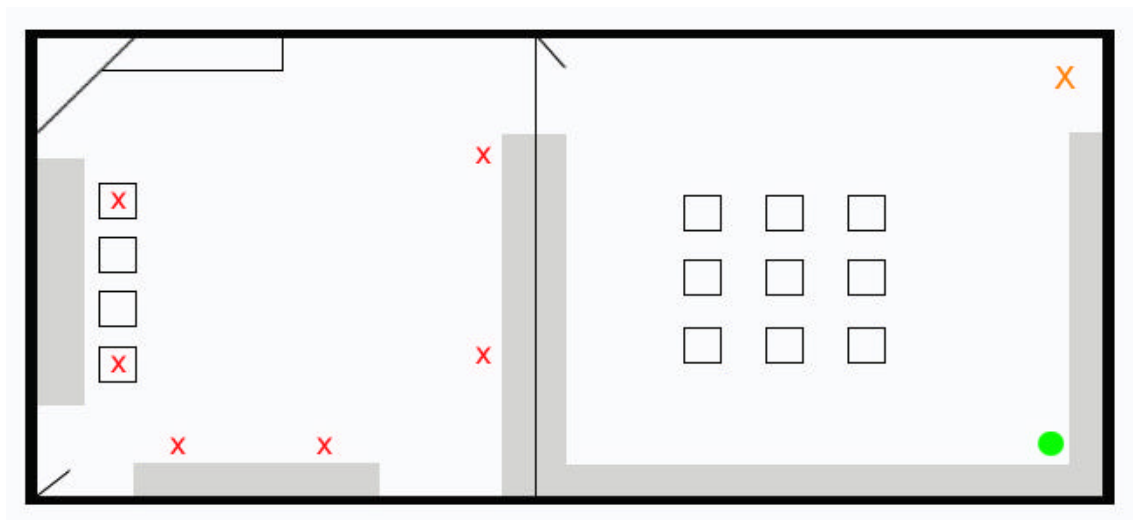
valt in de kamer net als daarvoor. Snel schuilt ze zich achter een machine, en loert er vanachter vandaan om te zien of er iemand anders was.

‘Duistere Ruby, ben je er schiet op!’

‘Wat is er?’

‘Beweeg je niet! Je wilt niet *weten* wat er zich in deze kamer bevind. Doe je zonnebril weer aan, ik stuur je een afbeelding dat op mijn scherm staat.’

Lara drukt zich tegen de machine aan totdat de afbeelding klaar is.

‘Ik hoop dat die rode Xjes wat ammunitie is,’ zei Lara.

‘Je was slim genoeg om te duiken met binnenkomst. Zie je die groene knipperende stip? Dat ben jij. De oranje X is een geschuttoren dat niet kan wachten om jou te doorzeven met zijn regen met kogels. Gelukkig, heb je het nog niet geactiveerd.’

‘En de rode?’

‘Jou vijanden.’

‘Zeven ervan?’

‘Juist.’

‘Hoe is de geschuttoren ingesteld? Het kan niet door beweging.’

‘Je hebt gelijk – dat is het niet inderdaad. Hmm...ik ga dit even uitzoeken. Eén

moment.’ Lara bekeek de afbeelding nog eventjes langer en doet dan de zonnebril uit. Ze haalt haar HK tevoorschijn, zet het op snel en springt dan over de machine...

Lara zet haar tanden op elkaar als ze naar de kamer vol gezelschap sprint. Eén man stond voor haar, en wilde gaan schieten met zijn pistool, maar ze had al twee schoten in zijn borst afgevuurd. Zonder te stoppen, spurt ze vooruit vurend met kogels in drie andere van haar vijanden.

De twee werkers die zaten hadden hun plaats ingenomen onder de bureau op de grond. Lara peinst zodra ze langs hun gaat als ze op haar beginnen te schieten. Snel rolt ze opzij, en terwijl ze dat doet, vuurt ze twee keer zoveel schoten terug.

In haar ooghoek, ving Lara een glimp op van een man rennend naar de deur. Ze rende hem achterna maar remt meteen in haar spoor en duikt terug in de kamer als er minstens twintig schoten op haar worden afgevuurd. Waarschijnlijk had hij de geschutturen geactiveerd en had nu één doel voor ogen – vernietig Lara.

‘Duistere Ruby heb je zojuist je hoofd gestoten? Ik zei dat je moest wachten, stil houden, niet te bewegen, om je volgende stap te vertragen, blijf waar je was, maar *natuurlijk* luister je weer niet! Dus raad eens? *Jij* gaat deze maar in je eentje uitzoeken!’

‘En de ontsnapte gevangene?’

‘Als moes op de grond.’

Lara hees haar geweer omhoog, en laat een deel op haar arm rusten. Met haar rug lichtjes tegen de muur aangedrukt maakt ze stukje bij beetje haar weg tot de rand. Met een snelle ruk, zwaait ze naar opzij en vuurt vijf kogels op de geschutturen af. Lara trekt zich snel terug voordat het weer terug op zijn plek was.

‘Goed werk meid. Drie keer geraakt. Ga door!’

Lara corrigeert zich nog een keer en doet de actie nogmaals drie keer totdat een luide explosie door de kamer echoot.

‘Ze maken het gewoon niet meer hetzelfde, toch Lara?’

‘Ik geloof dat ze niet wilden dat ik er *teveel* plezier van had,’ lachte ze. Lara loopt terug naar de eerste kamer en beschermd haar gezicht met haar hand. Rook van de beschadigde geschutturen vulde de kamer en de stank van verbrand plastic en metaal prikte haar neusgaten. Terwijl ze langs loopt langs het lichaam van de laatste man, ziet ze dat er iets naast hem ligt – een kleine diskette. Lara pakte het op om het te onderzoeken: *Vuurwapens: Kamer 3*. Denkend dat het nog van gebruik kan zijn, stopt Lara het weg, en gaat dan terug naar de schacht.

‘Probleem,’ liet Lara weten.

‘Dat zie ik. De schacht is volledig vernietigd. Als je nou voor me had gewacht als een brave meid, had...’

‘...ik geen alternatieve route opgemerkt,’ onderbrak ze. Lara haalde haar werphaak tevoorschijn en richtte het op een rooster in het plafond. ‘Deze weg had je vast niet gezien hè?’ plaagde ze hem.

‘Nou, ik...uhm...’

Lara schudde haar hoofd en trok aan de trekker van haar pistool. Na een korte sprint en sprong, kreeg ze grip op het touw en krom haar weg naar de top. Lara kon maar net een deel van de kamer boven haar zien. Met één hand aan het touw, duwt ze zich met haar benen omhoog in het rooster met een sterke duw. Het gaf gelijk ruimte en ze was snel met het grijpen van de rand met haar andere hand. Nadat ze het touw had losgelaten, grijpt ze de rand vast en hijst zich meteen omhoog.

‘Ik ben binnen – eerder *omhoog*.’

‘Ok meid we zitten nu alleen met een klein probleem. Neem een kijkje rond terwijl ik even iets uitzoek. Over.’

Lara staat op en bevindt zichzelf in een nogal kleine kamer. Een paar computerpanelen

waren aan de ene kant geplaatst, een stoel en een paar meubels aan de andere kant. De uitgang was wat haar oog zag. Een cilindrische kamer zat verbonden met de kamer. Het toetspaneel dat de deur tot de kamer opende zat op de muur bevestigd, rechts van de deur. Lara deed haar zonnebril naar beneden en zette het zicht op infrarood. Ze loerde door de kamer, maar er waren helemaal geen lasers die zichtbaar werden. Zodra ze het op gaszicht zet, kwam er een groene wolk in beeld.

‘Carbon monoxide?’ vroeg ze.

‘Gemixt met iets anders. Ze willen er zeker van zijn dat niemand daar doorheen komt.’

‘Kun je het uitschakelen?’

‘Helaas niet. Ik kan echter, wel de deur voor je openen.’

‘Hoe lang is de kamer?’

‘Vijftien en een halve meter met aan het einde nog een gesloten deur. Ik kan het echter niet openen, dat zou je van de andere kant moeten doen.’

‘Niet zo’n ramp,’ antwoordde ze.

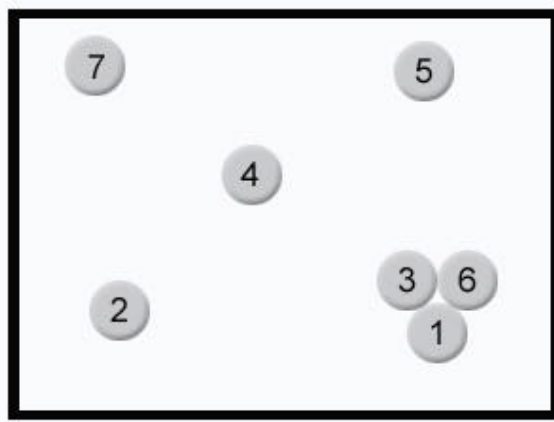
‘Als je het in één poging kan doen. Zodra de eerste deur open is, zal het niet heropenen als de tweede deur niet binnen een bepaalde tijd open is.’

‘Heel slim – hoe maak ik het open?’

‘Er zijn zeven hangende pennen op de deur. Je zult ze in een specifieke volgorde in de gaten moeten stoppen, en de deurkruk omlaag halen om eruit te gaan. Je moet dit in dertig seconden doen anders hang je. En uiteraard, is ademen niet toegestaan.’

‘Weet je toevallig in welke volgorde de pennen erin moeten?’

‘Meid, je weet blijkbaar niet wat mijn bekwaamheden zijn. Doe je zonnebril aan en ik zal je een kleine foto sturen.’

Lara bestudeerde zijn tekening en probeerde het tot haar geheugen te handelen.

‘Heb je het meid?’

Ze sloot haar ogen en ging nog even de stappen doornemen. ‘Hebbes.’

‘Op het moment dat ik de deur open doe heb je dertig seconden de tijd, dus je zult je moeten haasten! ‘Onthoud, denk aan de 225 kg zware monster scenario!’

In de seconde dat er genoeg ruimte was om er tussendoor te knijpen, nam Lara een laatste adem en smijt zichzelf in de kamer. Even later, hoorde ze de deur achter haar dichtslaan. Ze zette door, en sprint zo hard ze kan, met haar uitrusting kloppend op haar rug. Het einde van de kamer leek zo ver weg.

‘Twintig seconden meid, ga door!’

Lara’s snelheid nam toe, haar longen gaven het signaal dat ze lucht nodig hadden. Net wanneer ze het einde heeft bereikt, duikt ze ineen, doet een voorwaartse rol en land net een paar centimeter voor de deur. Met haar haastige gedachten, spande ze zich in om de volgorde van de pennen te onthouden. Ze pakt de eerste en schuift in het eerste slot.

‘Twaalf seconden. Kom op!’

Lara plaatste de volgende drie zonder enkel probleem. Ze grijpt naar de vijfde pen en

zat te prutsen om het erin te stoppen.

‘Zes seconden!’

Ze pakt de laatste twee pennen in elke hand en schoot ze op hun plek.

‘Twee seconden!’

Lara haalt de deurkruk naar beneden en gooide zichzelf naar de deur. Ze komt struikelend de kamer uit en rende een paar meter verder om vrij van het gas te zijn. De deur viel achter haar dicht en Lara kon weer wat adem inhalen.

‘Duistere Ruby ben je daar!’

‘Ik ben...hier,’ hijgde ze.

‘Je hebt toch niks ingeademd, of wel?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik denk het niet.’

‘Mooi! Want je wilt niet *weten* wat ze daar nog meer binnen hadden.’

Nadat Lara haar adem weer had hersteld, begon ze de nieuwe kamer te verkennen. Er waren een aantal rekken gevuld met allerlei soorten wapens. Een andere rek had harnassen, en een kleine bevatte een paar zuurstoflonen.

‘Tijd om vol te laden.’ Lara greep twee zuurstoflonen en deed ze in haar rugzak.

‘Dat gaat niet meid. Meer de tijd om *uit* te laden. Je kunt de diskette die je eerder vond gebruiken in één van de computers. Die zal de deur tot *Lara’s Toevluchtsoord* openen.’

Lara grinnikte. ‘Wat is dat?’

‘Doe al je wapens en ander metaal weg. Je zult zo wel zien waarom.’

‘Zelfs de HK?’

‘Hey kom, we hebben dit al eerder doorgenomen, en ik herinner mij dat je *aardig* blij was dat je naar me had geluisterd.’

Lara deed wat haar gezegd werd en vervolgde haar weg met haar diskette naar de computer. Twee metalen deuren zwaaiden open en Lara liep in een smalle, helder verlichte

gang. De deuren sloten achter haar dicht en ze wachtte op verdere instructies.

‘Ok meid, het volgende deel word leuk.’

‘Het spijt me, we zullen dit tot hier moeten stoppen,’ zei Masa’s stem door de koptelefoon.

‘Lara, wacht daar voor je geleide.’

Nadat ze uit de simulator was weggehaald en was teruggebracht naar haar kamer, slokte Lara gretig twee waterflesjes naar beneden. Het was bijna 12.30u ’s morgens en ze was doodop. Haar dutje hiervoor had echt geholpen om haar hier doorheen te slepen die nacht. Ze nam een snelle douche en gaat dan op de bank zitten om wat te eten en zich daarna terug te trekken voor de nacht...

Een onbekend figuur kwam haar kamer binnen gelopen, en maakt langzaam zijn weg naar haar bed. Haar ogen schieten open en gaat gelijk rechtop zitten, klaar om zich te verdedigen.

‘Rustig maar! Het is mij Matthew!’ fluisterde hij hardop.

‘Wat doe je hier?’ fluisterde ze terug, en gaat rechtop zitten in bed.

Hij sluit haar slaapkamerdeur en deed een kaars voor zich aan. ‘Ik ben hier om je te helpen.’

Lara fronst. ‘Het is half drie ‘s ochtends!’ riep ze hardop. ‘Hoe ben je hier in vredesnaam binnengekomen?’

Matthew grijnst als er donkere schaduwen rond zijn gezicht komen. ‘Kisho slaapt diep, en je lijfwachten zijn hier nooit van één tot vijf in de ochtend. Ik moest hier gewoon binnen sluipen zonder opgemerkt te worden door iemand. Ik botste tegen wat muren

onderweg,' lachte hij.

'Waar wil je mij mee helpen dan?'

'Om jou hieruit te krijgen.'

'Waarom wil je dat nou doen?' vroeg ze.

'Zodat ik samen met jou kan ontsnappen.'

Lara was even stil. 'Maar je werkt hier. Als je hier niet wilt blijven, waarom neem je dan geen ontslag?'

Matthew's ogen gleden naar het bed. 'Kisho is mijn vader en hij houdt mij hier ook gevangen. Ik heb alleen iets meer vrijheid dan jij.'

'Waarom doet hij dat?'

Hij nam een diepe adem in en zuchtte voordat hij antwoord gaf. 'Mijn vader zit al heel lang achter iets aan. Hij heeft jaren verspilt aan onderzoeken en planning. Hij heeft deze plek voor een reden gebouwd: een trainingsgrond. Je bent niet echt hun beveiliging aan het testen.'

'Dat begon ik al door te krijgen ja,' antwoordde ze.

Matthew knikte. 'Je helpt hen door ze de weg te wijzen.'

Lara schudde haar hoofd, verward. 'Hun de weg wijzen?'

'Ze hebben de hele simulator nagebootst naar een echte. Je hebt hun de weg gewezen door het te overtreffen.'

Lara zucht als ze het even op haar laat inwerken. 'Ga door.'

'Nadat je de simulatie hebt volbracht, komen hij en zijn mannen de plek binnenstormen om te stelen wat hij wilt. Hij heeft je hier naartoe gebracht omdat hij weet dat jij de enige bent die dit kan doen. Hij denkt dat als hij volgt wat je hebt gedaan, problemen nemen die je in overweging had en met ze plannen, hij dan bevoegd is om de echte zelf te doen.'

'Geen vreselijk idee,' antwoordde ze terug, 'dus wat heb je zitten plannen?'

‘Je zult de simulatie moeten afmaken, en ze zullen er niet achter komen dat jij weet wat hun gaan doen. Wanneer ze gaan om het te doen, moet je ze zien te stoppen. Dat is wanneer wij ontsnappen en ze achterna gaan. Je moet ze tot het einde verslaan en hetgeen vernietigen wat ze proberen te bemachtigen.’

‘Wat is *het* waar hij achterna gaat?’ vroeg ze na.

‘Een medaillon dat duizenden jaren geleden was gemaakt. Het zou een sleutel zijn tot een tempel. Hij mag het niet in zijn handen krijgen, en het moet vernietigd worden. Er wordt gezegd dat je het moet teruggooien in de Oost Chinese Zee waar het gecreëerd was.’

‘*Dat* deel klinkt gemakkelijk. Alleen hoe gaan we hier ontsnappen? En hoe zit het met Zip?’

Matthew glimlacht. ‘Daar wordt al voor gezorgd.’ Hij overhandigde haar pen en papier. Je kunt Zip schrijven en hem alles vertellen wat er gaande is. Ik maak zijn kamer niet schoon, maar ik was zijn kleding. Ik kan jou brief in één van zijn handdoeken stoppen en hij zal het krijgen. Elke keer dat ik jou kamer schoonmaak zal ik je een bericht achterlaten. Antwoord alleen in de badkamer of de slaapkamer waar je niet bekeken wordt. We zullen hierover niet meer persoonlijk met elkaar kunnen praten omdat het te riskant is.’

Lara knikt en kijkt in zijn ogen. ‘Ik doe er alles aan om hier weg te komen.’

Het was 9.00u 's morgens als Lara's ogen zich voor het eerst openen die morgen. Tot haar verrassing, was ze helemaal niet moe, en voelde zich aardig opgefrist. Als ze naar de badkamer loopt zag ze een briefje met wat schone kleding voor de dag. Blijkbaar had ze de rest van de dag vrij om te rusten, zodat ze niets hoefde te doen in de simulator. Na een snel ontbijt keert ze terug naar haar kamer waar ze een brief begint te schrijven naar Zip.

Het was bijna 12.00u 's morgens en Lara had zich bezig gehouden met het lezen van een boek. Een luide klop op de deur onderbrak haar, en Kisho loopt de kamer binnen.

‘Hallo Lara, hoe gaat het ermee?’

‘Goed,’ antwoordde ze kortaf.

‘Het gaat je goed af in de simulator. We zijn er erg blij mee.’

‘Nader ik het einde al?’

‘Het zit in de buurt.’

‘En dan?’

‘Dan ben je vrij om te gaan.’

Leugenaar, dacht ze. Lara glimlacht naar hem en staat op van de bank. ‘Waarom ben je hier?’

‘Ik wilde kijken of je misschien geïnteresseerd was in een wandeling buiten samen met mij? Ik weet dat het alweer een tijdje geleden is dat jij buiten bent geweest en ik dacht dat je wel wat frisse lucht wilde?’

Lara knikt en volgt hem naar buiten uit de kamer. Beide lijfwachten kwamen met hen mee. Lara dacht dat er wat was en ze hield alles in de gaten om te zien wat ze van plan waren. Dit keer blinddoekten ze haar niet, dus ze kon elke stap goed in haar hoofd opnemen.

Voordat het mogelijk werd om het gebouw te verlaten, moesten ze door de beveiliging heen. Als ze eenmaal buiten zijn, ademde Lara de frisse lucht eens diep in. De zon verwarmde haar hele lichaam en even sluit ze haar ogen terwijl ze haar lichaam tot leven voelt komen. Ze voelde een geweldige besef in vrijheid, iets wat ze niet eerder voelde in wat voor eeuwig leek te duren.

‘Als je vandaag gaat meewerken zul je meer van deze gelegenheden zien,’ stelde Kisho vast, gezien het plezier dat ze uitstraalde in een simpel uitstapje. Kisho bracht Lara naar een nabijgelegen bos waar Masa hun opwachtte.

‘Hallo Lara!’ riep hij uit, ‘we hebben een speciale verrassing voor je vandaag.’ Hij seinde naast zich waar twee quads stonden. ‘Zin om een ritje met ze te maken?’

Lara knikte en stapte op één van de vierwielers. Het had veel weg van de ene die ze thuis had, maar twee laagjes kleur verschil. Kisho verliet de twee en ging terug naar het gebouw. Voor een paar uur, reed Lara achter Masa aan als ze door het bos heen rijden, langs verschillende paden. Geen van beide zeiden veel, alleen wat commentaar over de landschap zo nu en dan. Ze heeft zitten overwegen om weg proberen te rijden en van Masa af te zijn maar werd verteld aan het begin van hun kleine uitstapje dat hun gehele land omheind was met hekken. Lara vermaakte zichzelf, hoe dan ook. Het voelde geweldig om buiten te zijn, de controle over de quad te hebben, en in feite echte lucht in te ademen. Zodra ze een kleine vijver passeren, nam Lara gas terug om van het uitzicht te genieten. Ze was er niet zeker van of ze in staat was dit nogmaals mee te maken...

Het was bijna 17.00u en het einde van de middag als Lara bij haar kamer aankomt. Ze pakte wat water uit de koelkast en dronk alles zonder enige adem te nemen. Het ijzige water was een fijne verfrissing voor haar droge keel.

Lara zag een brief voor haar liggen, en leest het snel door. Kisho wilde die nacht door gaan met de simulatie, rond 19.00u 's avonds. Ze nam een snelle douche, verkleetde zich in haar jumpsuit en begon aan haar avondeten.

Terwijl ze in de badkamer was geweest, vond Lara een briefje tussen één van de handdoeken. Het was van Matthew, en hij had gezegd dat hij haar briefje aan Zip had verstuurd deze ochtend. Hij had Lara ook nog voor een grof geschetste plattegrond verzorgd die ze nog niet in alle details had onderzocht. Terwijl ze wacht totdat de klok op zeven uur slaat, rust Lara even stilletjes uit op de bank. Ze hoopte dat ze het einde naderde, maar vrees er tegelijkertijd ook voor.

‘Hou je het nog een beetje voel meid?’

‘Jawel dank je,’ antwoordde Lara, glimlachend naar zijn onvergetelijke up-beat stem.

‘Klaar om er tegenaan te gaan?’ vroeg Zip.

‘Altijd,’ grijnsde ze.

‘Geweldig, want ik weet dat we wat lol gaan beleven vanavond.’

‘Weet niet of ik dat wel zo leuk moet vinden, uit jou mond!’ plaagde ze.

‘Hey kom nou! Ik ben jou oren en ogen, dus ik zou maar aardig zijn!’

‘Zolang jij je weet te gedragen zal ik geen drastische maatregelen moeten nemen.’

‘Ooh! Lara zit er helemaal in nu, ik zou maar snel beginnen voordat je te laat bent!’

‘Wat staat er op de agenda voor vanavond?’

‘Nou, ik heb afgelopen nacht wat huiswerk gedaan, en heb wat informatie dat nog van pas kan komen.’

‘Ik luister.’

‘Nou snel zul je je ogen open moeten houden. Als die deuren eenmaal opengaan moet je op je tenen lopen. In wezenlijke wil alles in die kamer jou grijpen, dus houd onderweg je pistool bij de hand. Deze kamer is eigenlijk een zielige poging om jou te behoeden van het bereiken van de eerste verdieping waar de beveiligingspaneel is. Je zult moeten uitzoeken hoe je daar moet komen.’

Nog vragen?’

‘Lijkt me een beetje hopeloos.’

‘Zoals ik al zei: een zielige poging meid, een zielige poging.’ De deur voor Lara zwaaide open en ze werd begroet door het duister. Lara deed snel haar nachtvisie aan, en had haar pistool voor zich klaar.

Na een snelle blik door de kamer te hebben genomen, realiseerde Lara zich dat ze iets meer hulp nodig had. Ze had al twee vijanden gespot, maar de rest was onzichtbaar zonder

een ingebouwde warmtesensor te hebben. Zip was waarschijnlijk op de hoogte van dit, want even later komt zijn vrolijke stem vanuit de mini-com.

‘Hoor je me, Lara?’

‘Ik hoor je.’

‘Het ziet er naar uit dat je wat extra hulp kunt gebruiken. Ik heb de nachtcamera’s gehackt dus ik kan nu alles zien. Klaar?’

Lara deed haar koptelefoon goed en knikte. ‘We gaan ervoor.’ Ze stapte de kamer binnen en ging snel tegen de muur aanstaan in een sluip positie. De kamer zat vol met allerlei kratten en schappen. Ze zag haar eerste vijand al op tientallen meters.

KNAL! KNAL! KNAL! Ze vuurde er drie kogels op af en het viel op de grond.

‘Dacht je er niet aan om jezelf hier stilletjes doorheen te slaan?’ vroeg Zip. ‘Nu heb je *alles* wakker gemaakt!’

Drie machines zo groot als Lara sprongen van achter een krat vandaan.

KNAL! KNAL! Ze had er eentje neergehaald, maar de anderen kwamen snel dichterbij. Ze droegen geen wapens behalve dan die vlijmscherpe klauwen als handen. *KNAL! KNAL!* Ze vuurt nu nog meer kogels op hen af als ze op hen afrent.

‘Doe voorzichtig meid!’ Gilde Zip.

Lara springt op de laatste seconde vooruit, rakelings langs hun scherpe klauwen als ze naar haar uithalen. Midden in de lucht maakt ze een duikeling en land op een krat dat voor hun staat. *KNAL, KNAL!*

‘Hebbes,’ gromde Lara als beide machines op de grond neerstorten. *KNAL, KNAL!*

Twee schoten werden plotseling naar Lara gevuurd, wat haar in een hurkhouding deed vallen.

‘Ga door, meid – je hebt zojuist een geschuttoren geactiveerd en hij houdt er niet van jou in zijn weg te hebben!’

Ze schiet omhoog en doet een voorwaartse sprong op een andere krat even verderop en

springt naar een andere verdieping. Lara draaide in het rond en vuurde een aantal kogels op de geschutturen af. Terwijl ze drie keer naar achteren flipt blijft het maar op haar schieten, wat haar een nieuwe hoogte deed bereiken. *KNAL, KNAL!* Lara wacht even totdat een wolk met rook haar deed overtuigen dat ze het succesvol had vernietigd.

‘Nog één deur omhoog,’ riep Zip uit.

Ze sprong om de rand te pakken en trekt zichzelf omhoog. Ze opent de deur en loopt in de bewakingskamer.

‘Dat was makkelijk,’ zei ze hardop.

‘Ga nou niet *erg* teleurgesteld lopen doen, het is nog veel erger *eruit* te komen.’

Lara liep richting wat besturingspanelen. Er waren drie schakelaars die ze kon gebruiken.

‘Enig idee wat deze doen?’ vroeg ze.

‘Ja mevrouw. De ene aan de linkerkant schakelt de twee alarmen uit die zijn af gegaan door jou. De middelste doet het licht aan, en de derde opent de deur naar de uitgang.’

‘Alarmen?’

‘Waarschijnlijk stille. Je liet ze afgaan toen je geschutturen nummer één wakker maakte, en je hier naar binnen kwam. Geen ramp.’

Snel flipt ze de eerste schakelaar omhoog en doet dan de tweede aan. Verschillende heldere lampen gaan aan in de kamer onder haar.

‘Ik zou me maar volladen meid.’

Lara deed wat haar verteld werd en flipt dan de laatste schakelaar omhoog, die twee metalen deuren beneden openden. Nadat ze haar terugweg had gevonden naar de begane grond, komt Zip nogmaals opgewekt door de mini-com.

‘Heb je nog steeds die zuurstoflongen?’

‘Ja, heb er twee.’

Goed, want het volgende gedeelte is onmogelijk zonder ze.'

Als ze door de deuren gaat, bevind Lara zichzelf voor een kleine zwembad. Een mini waterval vult het zwembad met sprankelend blauw water. Lara loopt van een paar treden in het lauw warme water. Een tunnel was de enige uitgang van het zwembad, en het was pikkedonker.

'Weet je meid, in de volgende paar schoenen waar jij in investeert zou twaalf ingebouwde gloeistaven moeten hebben.'

Lara lachte en haalde haar schouders op. 'Gloeistaven zijn toch niet altijd de beste oplossing. Als jij je vijand kan zien, zien zij jou ook.'

'Ja, maar in dit geval zijn het essentiële spullen.'

'Waarom stel je het voor dan?'

'Voor mij staat de hele tunnel uitgetekend. De beste manier voor jou is om gewoon zo snel mogelijk te zwemmen terwijl ik je aanwijzingen geef.'

Ze had dit liever niet willen horen. 'Is er geen andere manier?'

'Kom op meid, je weet dat ik je niet laat stikken. Zolang je naar me luistert komt alles goed. Nou, ga je ervoor?'

Lara zucht als ze een zuurstoflong uit haar rugzak haalt. De volgende keer, zijn gloeistaven de *eerste* dingen die ze in zal pakken!

Na een paar diepe halen, plonst ze in het water en zo in de opening van de tunnel. Ze werd gelijk omringd door de duisternis maar bleef vooruit zwemmen.

'Je doet het te gek meid. De tunnel strekt nog even voor zich uit. Als ik het zeg, ga je zo naar links. Geen boog naar links, maar een *scherpe* bocht of je zult direct tegen een muur in zwemmen. Ik hoop dat je naar me luistert!'

Lara schud haar hoofd naarmate ze verder gaat. Nu Zip het overhand heeft zou het nog weleens gevaarlijk kunnen worden. Ze wist dat de bocht zou komen wanneer de tunnel

lichtjes nauwer word.

‘In drie seconden meid, dan LINKS. Drie, twee, één, nu!’

Lara draait scherp in het water en voelde langs de muren naast haar. Eén ding wat ze wel leuk vond aan Zip, was dat hij altijd een goede timing had.

‘Rechts in twee seconden!’

Ze zwemt naar rechts naarmate ze luistert naar Zip en zijn aanwijzingen. Ze sluit haar ogen als het water ze begint te prikken en concentreerde zich alleen op de ademhaling, recht vooruit zwemmen, en Zip’s iedere bevel opvolgen. Een paar minuten later vertelde Zip aan Lara om te stoppen met zwemmen.

‘Hou het nog even vol meid. We zitten met een klein probleem verderop. Ik hoop dat je dit allemaal meekrijgt. Iemand heeft de ventilator open gezet, en er is geen, ik herhaal, er zit GEEN bescherming omheen. De enige uitgang uit deze tunnel is om er *naartoe* te zwemmen en je dan in een schacht te duwen dat omhoog gaat. Je krijgt hier één kans voor meid, één kans. Als ik het zeg, zul je zo hard als je kan omhoog moeten zwemmen. Het eerste gedeelte zul je langzaam moeten doen, dat is het enige wat ik kan zeggen. Neem even de tijd voordat je gaat meid. Deze is best heftig.’

Lara hield zich aan weersijden van de tunnel vast terwijl ze een beeld in haar hoofd maakt van wat er gedaan moet worden. Het was vrij onmogelijk, eigenlijk. Als ze niet haar timing goed had met dit, zal het op een smerige einde lopen met haar. Ze moest haasten, want haar zuurstoflong zal het niet lang meer uithouden. Ze moest nu gaan als ze niet haar tweede wilde gebruiken.

‘Ok meid, het is nu of nooit. Ik ben er klaar voor als jij dat ook bent, en onthoud, doe *rustig* aan.’

Lara nam eens diep adem en trekt zich dan om de hoek heen. Onmiddellijk krijgt de stroming grip op haar benen en begon haar snel mee te trekken.

‘Rustig aan! Je gaat *veel* te snel!’

Lara grijpt naar de weerszijden maar er is niks om aan vast te grijpen. De ventilatoren waren niet ver meer, en ze had geen controle over haar snelheid.

‘Maak je klaar Lara. Onthoud wel dat je omhoog gaat.’

Ze voelt hoe haar keel nauw word als ze wacht op haar sein.

‘Drie...twee...’

Nog één adem.

‘...één...NU!’

Zo hard als ze kon zet ze zich af van de bodem van de tunnel. De stroming greep haar en trok zo hard als het kon als ze ertegen verzet. Zijn kracht bracht haar uit balans, en ze stoot haar hoofd loeihard tegen een kant van de schacht. Pijn schiet door haar hoofd en voor even dacht ze dat ze bewusteloos zou raken.

Met al haar kracht, trapt Lara wild en duwt zichzelf omhoog zo hard als ze kon. Voor één minuut werkte ze haar weg omhoog. Boven was er een licht zichtbaar en Lara gaf alles totdat ze eindelijk boven water komt. Zo snel mogelijk trekt ze zichzelf uit het water en rolt op de vloer, helemaal kapot. Haar hart gaat als een gek tekeer als ze verder in en uit ademt.

‘WOW. Echt te gek meid! Ik ben onder de indruk. Ik ben *verre* van onder de indruk. Hoe heb je dit in vredesnaam voor elkaar gekregen?’

Lara drukt zichzelf in een kleermakerszit en scheurt de zuurstoflong van zich af. ‘Eén trap per keer.’ Ze staat op en knijpt het water uit haar vlecht op de vloer. Ze draait zich om en stond recht met haar neus voor een metalen deur. Een combinatieslot was het enige wat zich beveiligde tegen mensen die naar binnen wilden.

‘Dit schatje heb ik jaren terug al eens ontcijferd: 14-09-02,’ roept Zip uit.

Lara knoeit wat met het slot en haalt het eraf zodra het opent. Met beide handen trekt ze de zware deur open en werd verblind door een helder wit licht. Ze knijpt haar ogen fijn

naarmate ze de kamer binnenloopt en liep naar het midden waar een hoge voetstuk lag. Lara klom de treden omhoog en loerde over de top. Een kleine zilveren sleutel lag direct in het licht. Ze pakt het op en begint het te onderzoeken. Niks wees erop dat Lara liet weten waarvoor het was, dus bergt ze het op in haar broekzak en verlaat de kamer door een nieuw geopende deur.

‘Gefeliciteerd Lara,’ riep Kisho uit en reikt zijn hand naar haar uit. ‘Je hebt met succes de simulatie afgerond. Die sleutel is je sleutel naar buiten. We zullen je niet langer meer nodig hebben. Mijn mannen hebben kunnen besluiten welke delen van onze beveiliging moeten worden nagezien en anderen die helemaal overnieuw moeten. Je bent vrij om te gaan wanneer je maar wilt.’

Met dat gezegd, springt hij vlug in een wachtende kart en spert weg.

‘Lara! Ze zijn nu op weg naar de echte!’ schreeuwde Zip. ‘We moeten nu gaan!’

Lara rent naar het dichtsbijzijnde lift en ramt de begane grond knop in. ‘Waar is Mathhew?’

‘Hier bij mij. We wachten in je kamer zodat niemand te weten komt waar we waren. We hebben al je spullen al ingepakt, plus wat extra lekkers. Haast je!’

Zodra de deuren opengaan, schiet Lara de lift uit en sprint naar haar kamer.

Matthew en Zip zaten met drie quads te wachten. Ze grijnst als ze opstapt en naar de uitgang racet.

Net als ze de deuren naderen, zoekt Lara naar de sleutel, maar realiseerde zich dat het niet nodig bleek wanneer Matthew drie handgranaten naar ze toegooit, wat een opening naar buiten explodeert. Ze reden over het puin en raceten naar buiten.

‘Er staat een helikopter op ons te wachten op een open plek in het bos,’ schreeuwt Matthew uit.

‘Volg mij!’

Met z'n allen volgden ze elkaar, wat soms de quads op volle snelheid deed rijden als ze over kleine sprongen vliegen en scheuren langs krappe bochten. Er was net niet genoeg maanlicht voor ze om te zien waar ze naartoe gingen. De koplampen op de quads hielp wel een beetje om zich door de duisternis te snijden. Lara zat vlak achter ze, met haar hart nogmaals bonkend als een gek. Dan ineens, neemt Matthew een scherpe bocht en vochten door een dikke hoeveelheid aan klimplaten en dorens. Ze krabde langs Lara's pak maar konden het niet verscheuren.

'Dump de motoren!' roept Matthew uit als hij van z'n quad afspringt, en het in een kleine greppel laat rijden. Lara en Zip deden het zelfde en smijten zichzelf letterlijk in de helikopter. Zip nam het van daar weer over, grijpt naar de besturingspanelen, en trekt de helikopter in de lucht.

Voor een aantal minuten zeiden geen van allen een woord. Nadat ze weer op adem waren gekomen, nam Lara het eerste woord.

'Ik kan niet geloven hoe makkelijk we daar zijn weggekomen.'

Matthew knikt met een lach op zijn gezicht. 'Je hebt *echt* geluk dat Kisho besloot je vrij te laten.'

'Enig idee waarom?'

'Nee. Misschien dacht hij dat als hij eenmaal hebt waar hij achteraan ging jij geen bedreiging meer voor hem was.'

'Het meest belangrijke is nu om hem te verslaan tot waar het is. Waar is de verblijfplaats ongeveer?'

Zip liet een klein scherm tevoorschijn komen en wees naar een plattegrond. 'Nakaza – het zal niet zo lang duren om daar aan te komen.'

Lara gaat er even goed voor zitten. 'En ik zal de simulatie overnieuw moeten doen – maar dit keer in het echt, en op een één of andere manier hem en zijn mannen tot het einde

verslaan?’

Zip knikt. ‘Je weet het meid.’

‘Ik hoop dat je wat leuke dingen voor me hebt?’

‘Oh jazeker,’ riep Matthew uit, ‘ik heb de eer genomen om het hele gebouw te stropen van zijn beste vuurwapens.’

‘Laten we een kijkje nemen.’

Hij ritst een grote zwarte lappenzak open en snuffelt door de inhoud. Hij haalt er een nieuwe zonnebril uit en gaf het aan haar.

‘Bijna identiek tot mijn oude!’ riep ze uit.

‘Deze heeft nachtvisie met een ingebouwde warmtesensor,’ antwoordde hij, ‘dacht dat het dit keer wel nuttig zou zijn.’ Dan, haalt hij er twee Magnums uit.

‘Vet,’ zegt Lara als ze de wapens vastgrijpt, en haar polsen opzij draait om zo een beter zicht te krijgen.

‘Natuurlijk heb je ook twee holsters nodig,’ zei hij terwijl hij haar een nieuw glimmend paar overhandigd. Als Lara zich aan het klaarmaken is, vult Matthew haar rugzak met nog meer spullen.

‘Werphaak, twee zuurstoflongen – gebruik ze met zorg, vier handgranaten en een fles met water.’

Lara grijnst zodra hij de fles in haar rugzak stopt. Hij gaf haar een nieuwe HK en bond een simpele mes onderaan haar rechterkuit.

‘Is er nog iets anders wat je nodig hebt?’ vroeg hij.

‘Gloeistaven! Ik vergeet ze altijd in te pakken.’

Zip giechelt vanuit de voorzijde terwijl hij een stel naar Lara gooit.

‘Nog iets anders?’

‘Perfecte timing.’

Zip gaat rechtop in zijn stoel zitten als hij verder gaat met het besturen van de helikopter. ‘Je kunt op *mij* rekenen als het aankomt op perfecte timing meid.’

Lara grijnst op de achterbank. ‘Ik hoop het.’ Ze kijkt uit het raam naar de nachtelijke lucht en staart in stilte naar de volle maan. Haar lichaam was volledig uitgeput en ze was mentaal helemaal doodop van alle gebeurtenissen. Lara rustte haar hoofd tegen het raam – misschien was er genoeg tijd voor een snel dutje...

‘WORD WAKKER MEID!’ schreeuwt Zip hardop.

Lara word meteen wakker.

‘WE ZIJN ER!’

Lara gaf nog een snelle blik uit het raam en kon niet ver beneden de landingslichten zien. Snel slokt ze een paar mondvolle slokken met water naar binnen en duwt de zijdeur open. Het was tijd om een eindstreep onder al deze chaos te zetten.

Als de helikopter nog maar een paar meter van de grond is, draait Lara zich nog even snel om en geeft Zip een knipoog. Ze land op de stoep en snel rent ze naar een nabijgelegen parachute, en schiet er een aantal kogels uit haar Magnums doorheen.

Naarmate ze naar beneden glijd van de hellende vlakte, kon ze het niet helpen dan een grijns opzetten van het feit dat haar binnenkomst nooit zal veranderen. Ze vuurde een schot af op een nietig rooster onderaan en land in een kleine kamer, met gebogen knieën om de impact te verkleinen. Na het aanzetten van de nachtvisie bevindt ze zichzelf in een badkamer. Voor een ogenblik pauzeert ze voor een spiegel om haar holsters recht te trekken en gaat dan richting de deur.

‘Duistere Ruby, Duistere Ruby ben je daar. Hoor je mij?’

‘Ik hoor je,’ antwoord ze, ‘wat scheelt er?’

‘Er hebben zich ogenschijnlijk wat veranderingen op deze plek voorgedaan waar

Kisho niet op voorbereid was toen ze de simulator bouwden. Je zult wat extra moeten rennen hier en daar.'

'Geen probleem. Help me maar onderweg,' Lara opent de deur en stapt uit in een pikdonkere gang. Ze deed haar nachtvisie aan en kreeg de mogelijkheid om te zien. Na een snelle blik in elke richting te hebben genomen, was ze er zeker van dat ze alleen was.

'Rechts meid,' gaf Zip als aanwijzing.

Lara beweegt zich stilletjes, met haar pistolen klaar aan haar zijde. Een lift was haar enige optie dus stapt ze naar binnen en wacht tot de deuren dicht gaan.

'Denk dat je naar de begane grond moet naar de receptie,' zei Zip.

Lara schud haar hoofd. 'Niet nodig. Herinner je de laatste keer nog? Ik eindigde met deze lift als mijn *uitweg* hier vandaan.'

'Je hebt gelijk. Ok, vanaf hier ging je naar de kelder – zou daar nog maar een keer heen gaan.' Lara drukt op de knop en wacht tot de lift beneden is. Als de deuren opengaan, springt ze naar buiten en rent de hoek om in het magazijn. De lichten waren erg dim in de kamer en de dozen gaven donkere schaduwen op de vloer. Ze flipt haar nachtvisie uit als ze tot een stop komt en rondkijkt.

Haar oog vangt iets op en net op tijd draait ze zich om en ziet een donkere schaduw achter een doos gaan. Snel rent Lara er naartoe en springt op een krat. Dan snel hijst ze zichzelf op een andere en kruipt zo laag mogelijk. Het geluid van sloffende voeten konden beneden zwak worden gehoord. Ze volgt hun bewegingen totdat ze zeker was waar ze waren.

Met één snelle leuning over de zijkant, vuurt ze een kogel uit haar Magnum en ziet hoe het figuur ineenkrimpt op de grond.

'Goed werk, Duistere Ruby,' applaudisseerde Zip. 'Maar deze plek heeft er nog een aantal rondloeren. Blijf bovenop de kratten en je hebt een betere kans om ze te spotten.'

Lara stop haar pistool weg en haalt haar HK tevoorschijn. Met een snelle sprong land

ze op een andere krat en doet een achterwaartse salto op een hogere daarachter. Ze settelt zich in de hoek, doet haar nachtvisie aan, en wacht af...

Zip en Matthew hielden voorzichtig de schermen voor zich in de gaten. Drie rode stippen waren zichtbaar, geen van hen was Lara. Elke was afgezonderd van de andere, wat een best grote afstand tussen hun in beschermd in enkele minuten. Eén kwam snel dichterbij in Lara's zicht.

‘Eén van hen kan elk moment snel op je afkomen,’ zei Zip.

‘Nog twee anderen?’

‘Eén Noordwest, de ander Zuidoost, tweede level van de kratten,’ bevestigde hij.

Lara zoomt in met haar verrekijker en een helder rood figuur verschijnt bijna duidelijk in zicht. Ze maakte een aantekening in gedachten om deze bril als toekomstig gebruik te houden als ze nog meer inzoomt, richtend op het hoofd van haar vijand. Haar hand zat klaar op de trekker, de andere zorgde ervoor dat het geweer op zijn plaats bleef. Ze hield haar adem in om enige onnodige bewegingen te voorkomen en haalt de trekker over.

KNAL! Het hoofd knalde uit elkaar en het lichaam valt en raakt de vloer, net als het geluid van het schot zijn weg tot de andere kant van de kamer maakt.

‘WEGWEZEN! WEGWEZEN! SMEER HEM – ER KOMT WAT VERSTERKING NAAR BENEDEN VIA DIE LIFT!’

Lara gooit haar wapen op haar rug en rent vooruit, trekt beide Magnums mee als ze door de lucht vliegt en ruw op de harde grond terecht komt. Twee bewakers renden achter haar aan waar ze in luttele seconden mee afrekende. Verderop, kon ze een aantal dreigende lasers zien die haar uitgang blokkeerden.

‘Geen tijd om deze keer de leuke puzzel op te lossen!’ riep Zip. ‘Je moet er op een andere manier zien weg te komen, en er is maar één manier om dat te doen. Ik kan deze dingen hacken en ze voor ÉÉN seconde uitschakelen. Hoor je me?’

‘Ja,’ antwoordde ze, en staart even terug. De liftdeuren gaan open en tientallen mannen rennen de kamer binnen. *KNAL! KNAL!*

‘GA!’ schreeuwde Zip.

Lara draait in het rond en gooit zichzelf naar voren voor een sprint. Zweet vormde zich snel op haar voorhoofd als ze dichterbij de lasers komt. *KNAL, KNAL!* Schoten vlogen om haar oren, en gaat net langs haar arm, wat haar pak deed scheuren.

Zip’s vingers waren zweterig op de toetsen als hij op het goeie moment wacht om de lasers uit te schakelen. Hij houdt de groene stip nauw in de gaten als ze haar weg naar de uitgang maakt.

Het leek er haast op alsof ze niet echt uit zouden gaan. Lara zet haar tanden op elkaar en drukt zelfs nog harder, en sluit haar ogen voor heel even als ze door het geraamte rent. Zip ramde op één van de toetsen en de lasers gingen uit. Zijn ogen weken niet af van de stip totdat hij haar om de hoek ziet rennen. Zwaar ademt hij uit en veegt zijn handen af aan zijn broek.

Lara’s hart klopte zo hard in haar borst dat ze het zelfs in haar keel voelde. Ze had het gehaald, en was uit het zicht van degenen die achter haar zaten. Nog steeds werden er schoten in de kamer afgevuurd als ze haar weg omhoog maakt op een ladder. Na wat achterwaartse sprongen en draaien midden in de lucht voor tientallen keren om nog meer lasers als tevoren te ontwijken, klom ze in een welbekende kruipruimte.

‘Is het *dit* keer nodig om hier naar binnen te gaan?’ vroeg ze.

Zip typte wat orders in en bestudeerde een paar verschillende plattegronden. ‘Als je in bent voor een kortere weg, kun je vooraan Kisho komen.’

‘Ik ben er helemaal klaar voor, vooral als ik niet meer naar geschuttoresns hoef te schieten.’ Snel kruipt ze door de schacht en trapt dan het scherm in naar de volgende kamer. Ze rolt de kamer binnen en neemt haast gelijk een sluip positie aan terwijl ze beide Magnums

van haar zijde tevoorschijn trekt.

‘In de simulator liep de uitgang deur tot niets – het is daar gewoon voor de sier, eigenlijk. Deze zal je leiden tot wat je eerder hebt gedaan. Best leuk.’

Lara wacht totdat hij de deur opent. Als hij het eenmaal succesvol heeft geopend, gooit Lara beide pistolen vooruit zodra ze de deurkruk omlaag duwt.

‘Dat is niet nodig meid,’ zegt Zip opgewekt. ‘Voor dit stuk zul je twee *vrije* handen moeten gebruiken.’

Na het binnenstappen in de kamer en een snelle blik te hebben genomen, stopt ze haar pistolen weg en knikte. ‘Je hebt helemaal gelijk. Hoe bereik ik in vredesnaam de top?’ Haar blik schuift naar de top van de kamer die wel honderden meters ver leek. Tientallen palen van verschillende maten en lengtes staken uit de muren wat een beste doolhof boven haar creëerde. Lara loopt onder de laagste paal door en springt recht omhoog, en pakt het vast met een stevige grip. De volgende toegankelijke was aardig dichtbij. Ze trapt zich omhoog in de lucht, wat haar lichaam naar boven doet slingeren. Na nog één zwaai laat ze los en vloog door de lucht, met haar armen voor haar uit gestrekt. Ze greep de paal vast en liet meteen haar lichaam zwaaien.

De volgende paal was achter en boven haar. Heel voorzichtig wisselt ze haar handen andersom, draaiend om de tegenovergestelde richting te zien. Ze zwaait vooruit, springt over de paal heen en schiet zichzelf nogmaals door de lucht...Nadat Lara eindelijk haar weg naar de top had bereikt, laat ze zich even aan de laatste paal hangen voordat ze zich op de rand gooit.

‘Geweldig gedaan meid! Je zit zeker met een sprong vooraan het spel, maar je zult door moeten gaan. Wees voorbereid voor een kleine verrassing als je dit stuk verlaat.’

Lara verlaat de kamer door een deur en ziet zich uitkomen in een kamer net na de geklokte kamer ren. Door de bril kon ze een aantal dode bewakers verspreid door de kamer

zien liggen. Waarschijnlijk was geen van hun snel genoeg of slim genoeg om de fijne kleine puzzel op te lossen. Lara trapt de uitgang deur open en rent de kamer binnen. Er was geen enkele zin om haar tijd te nemen omdat de kamer tientallen bewakers had rondlopen in het gebied.

‘DAAR!’ schreeuwde een man.

Lara huppelt naar rechts achter een grote doos en maakt haar weg naar de verste muur. Een paar kogels werden door de kamer afgevuurd. Zodra ze bij het einde is aangekomen, rent ze terug uit naar het midden van de kamer en schiet degenen die nog steeds in de verkeerde richting renden.

KNAL! Een schot zeilt vlak langs haar heen. Snel flipt ze uit de weg naar de zijkant en stuurt wat kogels terug naar waar de andere vandaan kwam. De schutter werd in het hoofd en borst geraakt, en in zijn arm als hij op de vloer neerkomt.

Lara sprint naar een paar andere kratten, springt erop en trekt zich dan omhoog op de rand. Ze draait om, om naar de bewakingskamer te gaan als ze ziet dat ze niet alleen is. De bewaker binnen grijnst naar haar terwijl hij aan de alarm trekt. Plotseling, klinkt er een oorverdovend geluid overal om haar heen. Rode en blauwe lichten beginnen woest te knipperen als de alarm maar door gaat.

Lara gooit beide Magnums voor zich uit en vuurt een aantal kogels af op het glas. Het breekt zodra de eerste kogel erin gaat, de tweede vloog gelijk voorbij in zijn arm. Hij grijpt naar zijn wond en zakt in elkaar op de grond in shock.

Er was geen enkele reden voor Lara om uit te zoeken hoe de alarm uit kon, dus draait ze zich om en wilt vertrekken. Als ze eenmaal zicht heeft op de uitgang laat ze gelijk haar beide pistolen los die op de grond vielen met een harde *rinkel!*

Uit de uitgang verschijnt een kleine leger. Er waren minstens dertig bewakers, alle gewapend, die maar voor één doel kwamen.

‘Het spijt me dat ik jullie kleine hereniging moet vermoorden, maar jullie staan in de weg,’ riep Lara luidop.

KNAL! KNAL, KNAL! Het leek er haast op alsof er ineens duizenden kogels op Lara werden afgevuurd! Snel laat ze zich op de grond vallen als de kogels langs haar heen vliegen.

Beneden, begonnen de bewakers zich uiteen te splitten. Voordat ze zich nog konden verspreiden, trekt Lara een pin uit één van haar granaten en gooit het naar beneden, op de groep. Een grote explosie echoot door de kamer heen. Bloed spetterde in alle richtingen, lichaamsdelen vlogen door de lucht die overal in de kamer neerkwamen. Een seconde later gooit ze nog een granaat naar beneden, wat meteen meer bewakers doodden.

‘Hey meid, er zitten nog meer daar! Je kunt ze maar beter uit de weg ruimen!’ zei Zip over de mini-com. Lara flipt over de rand, beneden op de kratten. Een schutter sprong voor haar neus en vuurde wat schoten af. Lara springt gelijk omhoog en trekt haar benen voor nog geen seconde in zodra de kogel onder haar door gaat. Eén schot door het hoofd was alles wat nodig was om hem uit te schakelen. Ze maakt een voorwaartse sprong van de kratten af, en schoot in volle snelheid verderop richting twee andere bewakers. *KNAL KNAL!* Allebei dood.

‘Dit is te makkelijk,’ riep ze luidop. Op dat moment, gingen plotseling alle lichten uit. Ze grijnst zodra de duisternis haar sterk vastgrijpt.

Veel beter, dacht ze. Eén klik op haar zonnebril deed de nachtvisie aan. Ze nam een sluipende positie aan, en maakt dan snel haar weg achter een andere doos. Lara loert over de rand en betrapte een glimp op één van haar vijanden. Hij maakte zijn weg in haar algemene richting, en nam geen enkele grote zorg om zich verscholen te houden. Haar vingers gaan strakker om de HK zitten als ze op het juiste moment wacht. Twee seconden later, maakte hij weer zijn verschijning, en Lara zorgde er voor dat het meteen zijn laatste was.

‘Goed werk meid. Nu heb je een slechterik op acht uur, half twee, drie uur, en...’

‘...een irritante stem op mijn koptelefoon.’ Lara pakte één van haar zuurstoflongen, en

gooit er zo hard mee als ze kan, richtend op het midden van de kamer. Gelukkig voor haar, werkte haar plan perfect. Al haar gasten arriveerde op die bestemming, en Lara was zo lief om voor de vuurwerk te zorgen.

Ze rent naar de zwembad toe en zwaait naar wat duikers die haar aan het opwachten waren. Een paar harpoenen werden in haar richting afgevuurd, allemaal die ze mooi kon ontwijken. Ze schud haar hoofd naar haar huurmoordenaars en gooit haar laatste granaat.

‘Klaar voor het laatste stukje?’ vroeg Zip.

Lara haalt haar laatste zuurstoflong tevoorschijn en bevestigt haar status. Ze springt in het zwembad, en duwt wat dode lichaamsdelen aan de kant om vrij weg te maken. Gelukkig was er niet veel bloed van de lijken in de tunnel. Zodra ze de laatste hoek nadert, nam Lara een diepe zucht om zich op tijd te kalmeren voor het volgende stuk.

‘LARA! GA – A – A ----...’

De mini-com begon storende geluiden te maken en ze kon niet horen wat Zip probeerde te zeggen. Misschien zei hij dat ze moest haasten. Net als ze zich om de hoek wilt draaien, grijpt een sterke hand haar van achteren vast. Ze draait in het rond en staat oog in oog met Kisho! Hard stompt hij Lara in de maag, en grist haar pistool weg van haar, en laat het tot de grond zakken. Ze verrekt het van de pijn als ze naar hem terug stompt, en kon hem amper hard genoeg raken om hem enige schade toe te richten. Hij duwt haar voor zich uit, wat haar om de hoek doet gaan.

Ze grijpt zich aan hem vast en trapt hevig op hem in als hij het zelfde bij haar wilt doen. Lara verzet zich hevig om hem van zich af te houden zodra ze door de tunnel heen razen. Aan het einde, draaide een vlijmscherpe ventilator wild in het rond, wat hun met de seconde steeds dichterbij trok.

Lara wist wat er komen zou, net als Kisho. Zonder enig waarschuwing, laat hij haar

los, en rukt de zuurstoflong uit haar mond. Gelijk vult haar mond zich met water en ze verzet zich er niet in te stikken. Lara probeerde wanhopig hem af te wenden, maar had geen enkel geluk. De ventilator was nu zo dichtbij dat ze nog steeds zijn krachtige zuiging kon voelen die hun dichterbij zoog.

Lara kon niks bedenken om hier uit te komen totdat ze realiseert wat gedaan kon worden met de laatste goede trap in haar. Ze pakt hem stevig vast met al haar kracht, duwt zich van de muur af, wat haar lichaam doet draaien. Ze blijft hevig trappen totdat het klaar was. Het werkte! Kisho's rug stond nu richting de ventilator.

Lara zag wat, de ventilator was volledig gestopt met draaien. Ze zou Zip moeten bedanken voor dat. Net als ze onder de schacht zit, stompt ze recht in Kisho's gezicht, wat hem in de propellers doet duwen. Haar longen begonnen oncontroleerbaar te steken als ze schreeuwen voor lucht. Lara duwt haar weg omhoog en hapt naar lucht als haar hoofd de oppervlakte bereikt. Ze had amper genoeg kracht om zich eruit te trekken. Ze stort in op de grond en hijgt als haar lichaam probeert om alle zuurstof terug te krijgen als mogelijk was. Ze kon echter nu niet opgeven. Niet wanneer ze zo dichtbij is. Ze strompelt naar het voetstuk na het intoetsen van de combinatie op de deur. Ze viel tegen de zijkant van het voetstuk. Haar lichaam wilde maar niet met haar meewerken. Dan ineens komt er een donkere schaduw boven over haar heen. KISHO keek op haar neer en lacht.

'Ik zal nooit verliezen.' Hij reikt uit, grijpt naar de medaillon en schreeuwt het uit in pijn wanneer zuur aan zijn hand begint te vreten.

Lara's gezicht vormt zich in een grijns zodra ze zich omhoog duwt. 'We zullen dat later opnieuw doen als ik win.'

Kisho trapt naar haar uit, maar ze blokkeert het. Zij geeft hem een hoge trap, wat hem een aardige klap op het hoofd geeft. Voor even wankelt hij, wat haar genoeg tijd geeft om het mes van haar been te pakken. Kisho valt haar aan, en ze hield er rekening mee dat hij recht in

het mes aanviel die ze nu voor zich hield. Het stak dwars door hem heen, en Lara gaf er nog een kleine draai aan om het af te maken.

‘Juist, dat dacht ik al,’ grinnikt ze. Lara bestudeerde de medaillon op de grond. Het was ondergedompeld in zuur om te voorkomen dat iemand het ooit zal oppikken. Gek genoeg, had het de medaillon helemaal niet beschadigd. Lara wist hoe ze hiermee moest omgaan. Ze pakt de fles met water uit haar rugzak en giet de halve inhoud erop.

Met haar laars, flipt ze het ondersteboven en doet het zelfde met de andere kant. Niet wetend hoe geconcentreerd het zuur was, wilde ze geen enkel risico nemen. Ze pakt de mes uit Kisho’s lichaam en snijdt een deel van zijn shirt af. Ze veegt de mes eraan af en doet het terug in de holster. Heel voorzichtig pakt ze de medaillon met het shirt op en schuift het in één van haar lege holsters. Het paste er maar net in.

Ze kreeg vreemd genoeg geen instructies van Zip. Lara rende naar de dichtsbijzijnde deur en zag zich uit het gebouw komen op de top van een steile klif. Een hangglijder lag vlakbij en ze rende er naartoe, greep het gretig vast en begon te rennen.

Een tweede deur van het gebouw barst open als er tientallen bewakers er doorheen komen. Ze openden het vuur op Lara nogal gewillig en achtervolgden haar als ze doorgaat met het verhogen van haar snelheid.

Lara’s hart ging als een gek tekeer als ze de rand heeft bereikt. Op het laatste moment springt ze omhoog en scheert over de rand, starend naar de heldere blauwe oceaan onder haar. Ze vloog vooruit, volledig op haar gemak met de glider. Verschillende schoten kwamen van ver, steeds net langs haar heen. Alle bewakers stonden op de rand van de klif naar haar te schieten als gekken.

Lara probeert zo goed mogelijk haar evenwicht te houden, met één hand als ze naar haar holster grijpt. Stevig pakt ze de medaillon vast en gooit het richting de oceaan. Ze kijkt toe hoe het shirt er omheen uitvouwt en erboven zweeft als het naar beneden stort. Op het

moment dat het, het water raakt, explodeert het in duizenden stukjes, wat een prachtige geiser oplevert. Dan ineens, word haar glider door een kogel doorzeeft. Lara probeerde controle te houden als ze word gedwongen in een draai. De vleugels wikkelen zich om haar heen en het haar naar beneden trekt. Lara vocht tegen het materiaal met een poging vrij te komen. Ze was er compleet in gewikkeld – ze kon zich niet vrijmaken! Even later plonst ze in de oceaan...

Lara was aan het zinken – snel. Ze moest eruit komen. Het leek erop hoe meer ze zich verzette hoe erger het werd. Voor even blijft ze stijf stil, hopen dat de stroming het voor haar zou los wikkelen...geen geluk.

Weer begonnen haar longen te steken. Verschillende stuiptrekkingen gaan door haar lichaam heen als het vecht voor lucht. Het zout van de oceaan begonnen haar ogen en de snijdwonden op haar hele lichaam te prikken.

Eerst begonnen haar benen te stoppen met werken, daarna haar armen. Haar mond viel langzaam openen en haar ogen sluiten zich...

Een plotselinge warmte gaat door haar hele lichaam heen, als er een bekende stem in haar koptelefoon kraakt. Een kleine glimlach verschijnt op haar lippen als er een straal van zonlicht op haar lichaam schijnt als het langzaam wegdrijft...

The Strenuous Escapade

Copyright © 2005 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive